

1955-1964: l'època de l'aluminosi

La lluita al barri del Turó de la Peira

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Pau Pérez Sales

“Als CIE, les tracten com a delinqüents”

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N228

11 de maig de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La fiscalia pressiona per evitar més imputacions de mossos

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

El jutjat que investiga el 'cas Macedònia', centrat en les relacions delictives entre la policia catalana i narcotraficants, imputa el cap de la unitat d'estupefaents

JOAN ALVADO

Matías González, que viu amb el seu fill de setze anys a Sant Andreu de Palomar i no té feina, finalment no va ser desnonat el 4 de maig

Les mobilitzacions aturen sis desnonaments

La mort de Bin Laden no aturarà la guerra

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

El periodista Farooq Sulehria, un dels fundadors d'un diari digital d'informació alternativa sobre el Pakistan, ens ofereix una anàlisi de la situació actual arran de la mort de Bin Laden.

Sulehria creu que, amb la mort del líder d'al-Qaida, no s'aturarà la guerra afganesa, ja que els militars pakistanesos necessiten mantenir vius els conflictes amb l'Índia i l'Afganistan legítimament com a defensors davant el perill que ve de fora.

Arkatraz surt al carrer per defensar el seu espai de creació

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

ROBERT BONET

Interior vol multar l'organització de l'1 de Maig alternatiu

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

El conseller Felip Puig amenaça la IAC, Co.bas, Papers per Tot-hom i la COS amb una multa que pot arribar als 30.000 euros.

Denuncia agressions policials i acaba condemnat

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

El jove tarragoní que va denunciar per agressions un agent de la Guàrdia Urbana ha estat condemnat a un any de presó.

, estirant del fil

Mapa de la corrupció als Països Catalans

Compilació dels 27 casos més escandalosos jutjats i/o coneguts dels darrers quatre anys

La nova corrupció política del segle XXI als Països Catalans s'ha originat principalment a l'esfera dels ajuntaments i les diputacions provincials i amb una forta vinculació amb la construcció immobiliària, el turisme de masses i les infraestructures viàries. Ara que s'apropen les eleccions municipals del 22 de maig, doncs, és un bon moment per com-

pilar els casos més significatius, escandalosos i polèmics de la corrupció política dels últims quatre anys de mandat a Catalunya, País Valencià i Balears.

De tot l'Estat, les autonomies més afectades per la corrupció són el País Valencià i Madrid. Per partits, el Partit Popular és el més corrupte de l'Estat i també dels Països Catalans -sobretot a les Ba-

lears i València-, seguit del PSOE.

A Catalunya, la formació més denunciada per corrupció és la força que governa ara mateix: CIU, seguida del PSC i, finalment, del PP. Igual que hi ha polítics corruptes, hi ha persones 'corruptores': habitualment empreses, normalment constructores, sense escrúpols a l'hora de pagar a qui faci falta per obtenir beneficis

Sergi Picazo i Enric Borràs
redaccio@setmanariirecta.info

Grafiame: Albert Mateu

CAS PRETÒRIA PSC (+CIU) Santa Coloma de Gramenet (Barcelonès)

Dos exalts càrrecs de Pujol i quatre socialistes, com l'exalcalde de Santa Coloma, Bartomeu Muñoz, estan imputats per associació il·lícita, blanqueig i tràfic d'influències entre d'altres. Modificacions dels plans d'ordenació urbana. L'aixecament del secret de sumari ha evidenciat concursos fraudulents per aconseguir places públiques i les dubtoses adjudicacions d'alguns projectes, com el del complex residencial i d'oci Cúbics, a punt d'inaugurar-se.

DELICTE URBANÍSTIC

CAS PRETÒRIA PP Sant Andreu de Llavaneres (Maresme)

Llavaneres està vinculat al cas Pretòria perquè el presumpte cervell de la trama, Luis Garcia, va comprar uns terrenys i va aconseguir que l'Ajuntament n'augmentés l'edificabilitat. Dels dotze xalets inicials que s'hi podien fer es va passar a 83 pisos. Si Luis Garcia va comprar el solar per 4,7 milions, després de la modificació, el va vendre pel doble. L'exalcalde Víctor Ros (PP) i el seu regidor d'Urbanisme estan imputats en el cas.

DELICTE URBANÍSTIC

CAS CORTE INGLÉS PSC Mataró (Maresme)

El jutge va arxivar el cas recentment sense cap condemna tot i que el fiscal havia demanat la imputació per dos delictes a l'alcalde José Antonio Baron i el seu home de confiança i regidor Ramon Bassas. Un contra el patrimoni històric per traslladar un bé catalogat -la fàbrica de Can Fàbregas- i l'altre contra l'ordenació del territori, per depositar les peces de la fàbrica en uns terrenys no urbanitzables; tot plegat, amb l'objectiu d'ubicar-hi un Corte Inglés.

ATEMPTAT AL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC

CAS CONCURSOS ICV Molins de Rei (Baix Llobregat)

Una interventora municipal veu tràfic d'influències en un contracte. L'Ajuntament hauria pagat 177.094 euros a una consultoria sense haver convocat el concurs públic corresponent. Un funcionari implicat en la contractació és cunyat de l'administrador de l'empresa. Tot i això, el cas encara s'està investigant i l'ajuntament d'ICV ja ha dit que vol aclarir la qüestió.

PREVARICACIÓ I TRÀFIC D'INFLUÈNCIES

CAS GURTEL PP País Valencià

Investigació judicial iniciada el 2009 sobre una xarxa de corrupció vinculada al PP a Madrid i València. La trama, encapçalada per l'empresari Francisco Correa, obtenia beneficis gràcies a suborns de funcionariats i autoritats per mitjà de l'organització d'actes públics. De moment, hi ha implicats l'eurodiputat Gerardo Galeote, el senador i tresorer del PP, Luis Bárcenas o el president valencià Francisco Camps - sobre el qual pesa un judici per un presumpte delictes de suborn per l'assumpte dels vestits.

MALVERSACIÓ DE FONS I FINANÇAMENT IL·LEGAL

CAS BLASCO PP País Valencià

La Fiscalia Anticorrupció investiga el conseller de Solidaritat del govern valencià, Rafael Blasco, per un delictes de desviaments de fons de la cooperació, que en teoria anaven a Nicaragua i van acabar dedicant-se a la compra de pisos a València l'any 2008. Un informe de la Fiscalia rebella que la Fundació CYES va gastar 1,1 milions d'euros en la compra de dos pisos i que la conselleria no va reclamar aquests diners.

DESVIAMENT DE FONS PÚBLICS

CAS BRUGAL PP Oriola (Baix Segura) Alacant (l'Alacantí)

Tot i que part del sumari encara està sota secret, el cas Brugal, a Alacant, està relacionat amb un conflicte per concessions de serveis en la recollida d'escombraries. Destaquen les múltiples imputacions de l'empresari Àngel Fenoll i el Pla Rabasa a Alacant, el projecte urbanístic més gran de la història de la ciutat. El president de la Diputació d'Alacant José Joaquín Ripoll va ser detingut a casa seva i ara està imputat al mateix cas.

SUBORN, EXTORSIÓ I TRÀFIC D'INFLUÈNCIES

CAS APARICI PP La Vall d'Uixó (Plana Baixa) Castelló de la Plana (Plana Alta)

El vicepresident de la Diputació de Castelló i exalcalde de la Vall d'Uixó, Vicent Aparici, té un judici pendent com a imputat per un presumpte delictes de prevaricació del qual se l'acusa per una actuació urbanística quan era alcalde de la localitat. L'exalcalde hauria permès l'execució d'unes obres en un sòl que no comptava amb la qualificació pertinent. En un altre cas, també demanen a Aparici set anys per la comissió d'un delictes contra els recursos naturals i el medi ambient.

PREVARICACIÓ I DELICTE AMBIENTAL

CAS CALATRAVA PP València (València) Castelló (Plana Alta)

Esquerra Unida ha denunciat davant la Fiscalia Anticorrupció el govern de la Generalitat valenciana i l'Ajuntament de València per uns contractes i pagaments per avançat a l'arquitecte valencià Santiago Calatrava. Es denuncia que alguns contractes, com el d'un gratacel de la Ciutat de les Arts i un centre de convencions de Castelló es van fer sense concurs, sense publicitat i amb pagaments milionaris per les maquetes, de "quasi sis milions d'euros". El sobrecoast de la Ciutat de les Arts ja és de 625 milions, quatre cops més que l'inicial.

MALVERSACIÓ DE FONS I PREVARICACIÓ

CAS SANTAMARIA PP Borriol i Castelló de la Plana (Plana Alta)

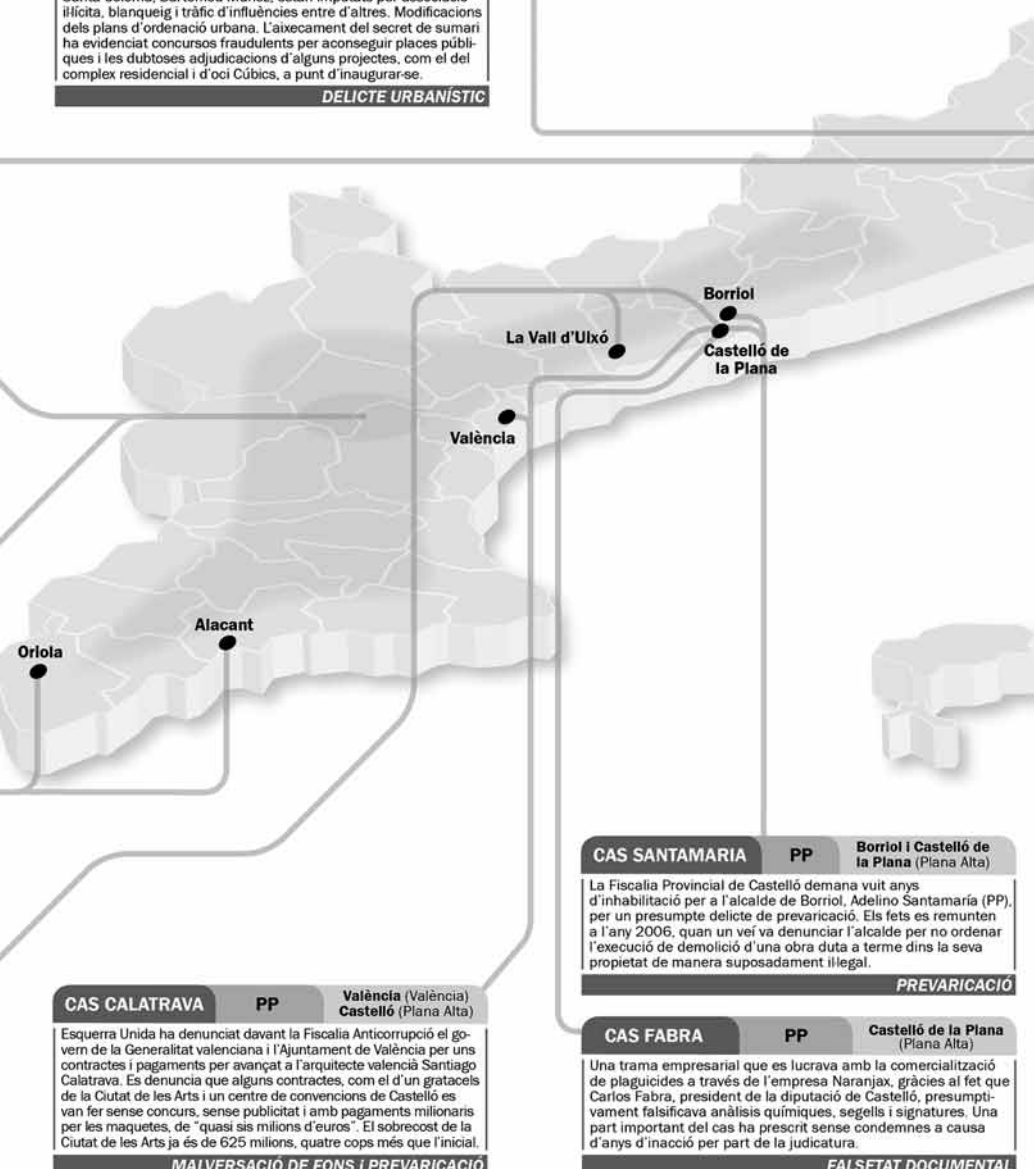
La Fiscalia Provincial de Castelló demana vuit anys d'inhabilitació per a l'alcalde de Borriol, Adelino Santamaría (PP), per un presumpte delictes de prevaricació. Els fets es remunten a l'any 2006, quan un veí va denunciar l'alcalde per no ordenar l'execució de demolició d'una obra duta a terme dins la seva propietat de manera suposadament il·legal.

PREVARICACIÓ

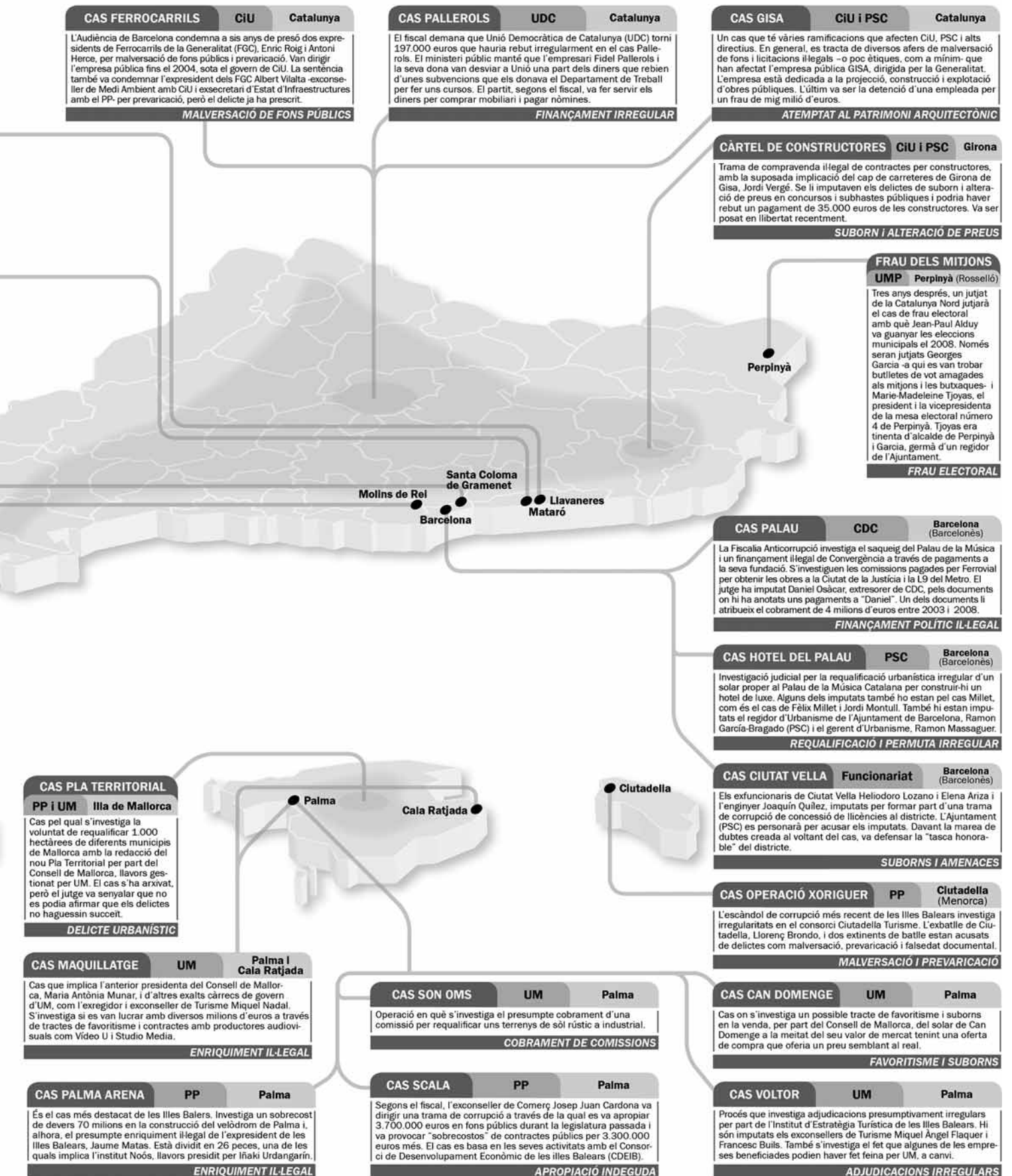
CAS FABRA PP Castelló de la Plana (Plana Alta)

Una trama empresarial que es lucrava amb la comercialització de plaguicides a través de l'empresa Naranjax, gràcies al fet que Carlos Fabra, president de la diputació de Castelló, presumptament falsificava anàlisis químiques, segells i signatures. Una part important del cas ha prescrit sense condemnes a causa d'anys d'inacció per part de la judicatura.

FALSETAT DOCUMENTAL

, estirant del fil

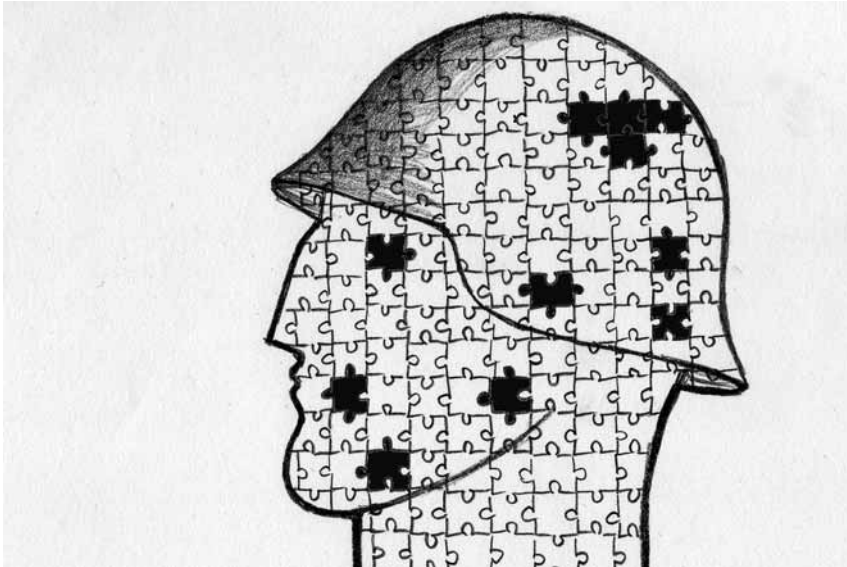

, impressions

Xavier Diez · Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

El Memorial Democràtic i la incòmoda memòria

ANNA SELLARÈS

El tancament provisional de la seu del Memorial Democràtic, el passat febrer, fou acollit amb inquietud i reserves entre sectors de l'esquerra i els historiadors. No és per a menys. El canvi de govern genera susceptibilitats entre els seus impulsors i existeix un fonamentat temor a un retorn vers el silenci institucional dels 80 respecte a l'incòmode de passat del franquisme i la Transició.

El projecte del Memorial era fill de les millors intencions i fillastre de les pugnes partidistes. Sorgia de la necessitat de reparació individual i col·lectiva, material i simbòlica de les víctimes del

franquisme, encara que topà amb les resistències de qui, per acció o omissió, hi col·laborà. També ho féu amb el desig de capitalitzar políticament el sentiment d'injustícia de qui perdé la guerra. Una llei catalana de memòria històrica semblava una gran oportunitat per aprovar una de les moltes assignatures pendents de la Transició, i això implicava grans possibilitats si tenim en compte l'antifranquisme militant de la societat catalana. Tanmateix, les febleses estatutàries reduïren el projecte a una institució que servia per finançar projectes, exposicions o investigacions sense anar més enllà, més o

menys controlades per un dels partits governants. Qui això escrigué, en les compareixences parlamentàries, demanà als nostres representats que els diners públics fossin destinats a contractar un bufet d'advocats internacional a fi de jutjar crims i criminals de la dictadura protegits per la llei d'Amnistia del 77, atès que aquest és l'únic camí per assolir les reparacions morals de les víctimes. El processament de Garzón demostra que només és possible conèixer la veritat si evitem la jurisdicció espanyola.

Benedict Anderson ens recordava que la nació és una comunitat imaginada. I la història és un

dels instruments que ajuden a imaginar-nos a nosaltres mateixos, modificant i seleccionant les experiències col·lectives. Així, la identitat francesa s'ha basat a esborrar els records del col·laboracionisme de Vichy i a exagerar els de la França resistent. Malgrat els seus inacabables debats identitàris, la memòria reinventada de la França Lliure ha representat amb eficàcia un dels seus fonaments. En contraposició, l'absència de consens respecte al passat espanyol i català explica la nostra fragilitat nacional. Davant el deure de la memòria que, com recordava Paul Ricoeur, sol ser reivindicació de les víctimes d'una història criminal, existeix el silenci imposat pels responsables i còmplices d'un règim corrupte i corruptor.

El deure de la memòria sol ser reivindicació de les víctimes d'una història criminal

El propi nom, Memorial Democràtic és enganyós. La majoria de les víctimes del franquisme no desitjaven una democràcia liberal. Treballadors industrials i camperols, propers a la CNT, pretenien bastir una societat sense classe ni estat. Els nacionalistes d'ERC aspiraven a la independència. Un sector de grups mitjos i intel·lectuals anhelaven un model comunista ja fos trostkista (POUM) o

estaliniana (PSUC). Pocs pretenien una democràcia liberal, perquè a la dècada dels trenta, aquestes queien l'una darrera l'altra per la incapacitat de resoldre els problemes derivats de la distribució de la riquesa. Pretendre atribuir a totes les víctimes del franquisme la defensa de la democràcia tal com l'entendem en l'actualitat és inexacte i anacrònic, i falseja la memòria.

Paradoxos de la història, el Memorial Democràtic (on els seus responsables tècnics es caracteritzen pel seu gran rigor i professionalitat) acabà essent gestionat per ICV, hereu de l'antic PSUC, aliança heterogènia i improvisada els primers dies de la guerra civil que bona part de les classes mitjanes catalanes empraren a fi de neutralitzar els efectes de la revolució majoritàriament llibertària i col·lectivitzadora. D'aquí la necessitat de reinventar el passat. Des d'una altra perspectiva, els detractors del Memorial, hereus dels grups autòctons més o menys acomodats, que aterrits per la revolució social acabaren col·laborant amb un franquisme que els menyspreava, experimentaven un esquizofrènic sentiment de vergonya per les seves connivències amb la dictadura, i la seva animadversió respecte a aquells grups que qüestionaren el seu estatus. Els processos de memòria històrica acaben suscitant una gran incomoditat, perquè al cap i a la fi, evidencien que les contradiccions del passat esquitxen també el present.

Joan Martínez · President de la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

Joves: casa nostra és casa vostra, si és que hi ha cases d'algú

Quotidianament estem veient que cada dia gotegen més joves sense treball als barris. Més que gotejar, podríem dir que diluïen. Una realitat que no només es percep quan un parla amb els veïns i veïnes a l'escala, a la fleca del mateix carrer, o a l'escola del barri, i amb la cara desencaixada, escolta la grisa situació dels seus fills i filles.

També les estadístiques recullen el naufragi d'aquest sistema per donar expectatives -i vida- als joves. La taxa d'atur entre la població de 16 a 24 anys es situa en el 37,8%. Una xifra alarmant, encara

que també ho és la desocupació de persones de 25 a 34 anys, que representa el 19%, segons les darreres dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya fins el tercer trimestre del 2010. A nivell estatal, la estadística es dispara: un 43,6% dels menors de 25 estan desocupats, el doble de la mitjana europea i el triple de la mundial.

L'evolució en perspectiva d'aquest creixement de l'atur juvenil és també alarmant: s'ha doblat el nombre de joves sense feina de 16 a 29 des del tercer trimestre del 2007 fins el primer del 2010.

500.000 famílies han perdut l'habitatge des de l'any 2008

Com hem de reaccionar, les entitats veïnals, davant d'aquesta realitat tan grisa? No hauríem de vetllar perquè les demandes d'aquests veïns i veïnes, als que s'està mutilant prematurament la vida laboral i, paradoxalment, se'ls està obligant a cotitzar 38 anys per a

tenir una jubilació decent, també es recullen en el dia a dia de les lluites veïnals?

En aquest sentit cal esmentar iniciatives que s'estan desplegant en alguns barris liderats per les associacions veïnals. Per exemple, la Federació Comarcal d'Associacions Veïnals del Baix Llobregat desplegarà aquest any un projecte orientat a la reinserció de joves de Cornellà i Sant Joan Despí, exclòsos del mercat laboral, malgrat tenir formació o experiència laboral.

També, a través de la vinculació que s'està gestant entre les entitats veïnals i les assemblees d'afectats

per les hipoteques, és cert que estem treballant colze a colze amb aquests joves per denunciar i alertar de les dramàtiques situacions que han de viure moltíssimes famílies en ser desnonades. Per exemple, en aquest setmanari es publicava que 500.000 famílies han perdut l'habitatge des del 2008. Però cal anar més enllà i aprofitar la creativitat d'aquest nou veïnat, per convidar-lo a emprendre les lluites conjuntament des dels barris, amb el nostre seny i la seva raixa. Amb la crossa de l'experiència del temps i l'esguard valent de la joventut.

Enric Bea Seguí · Membre del Casal Popular La Guitza i militant de l'Esquerra Independentista

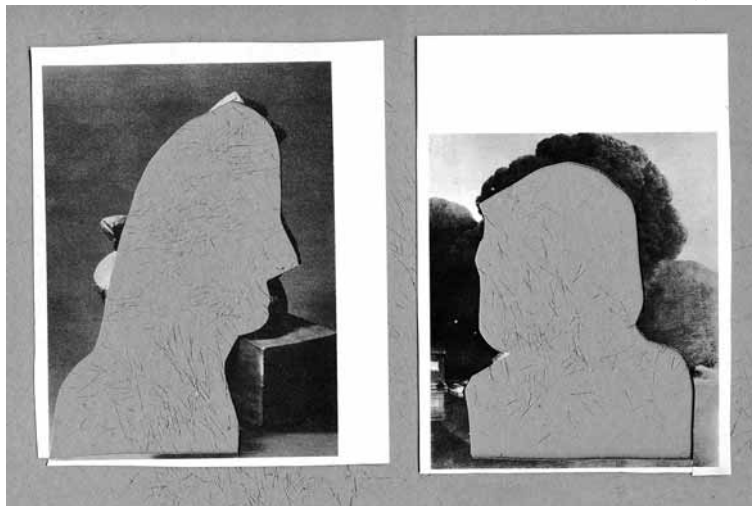
opinio@setmanaridirecta.info

La miopia de l'ecologisme pel creixement

La malanomenada Esquerra socialdemocrata acostumada a ocupar escons, conselleries i regidories basteix el seu discurs social sobre una flagrant contradicció; el creixement sostenible. Fins i tot els "nous verds", els que abans de caure el mur de Berlín pensaven en models de societat radicalment diferents del nostre, assumeixen que el debat ideològic ha quedat obsolet i cal apostar per l'ecologisme transversal, suposadament aideològic.

Ningú es pregunta quin són els límits dels recursos que tenim a l'abast

Diuen que el seu interès primordial és el manteniment i la cura del medi ambient, que serà possible implantant un model de creixement sostenible. No obstant, altra vegada estan oblidant l'arrel del problema. El sistema productiu capitalista (el debat sobre el qual suposadament ha quedat al marge del debat polític) es sustenta en el consum i el creixement continuat; la recepta que ens proposen per sortir de l'actual crisi econòmica passa per fer créixer altra vegada l'activitat econòmica i el consum. I ningú es pregunta quin són els límits dels recursos que tenim a l'abast i del medi que ens els

ONA TRABAL

proporciona. Tanmateix, l'actual crisi energètica i el canvi climàtic són símptomes evidents que el planeta diu prou. El mateix planeta que ens ha donat la vida ens avisa que no sempre podem créixer. Que els recursos són limitats i que, si no els gestionem millor, això farà un pet com un aglà. En aquest sentit, això del creixement sostenible que tant agrada a l'esquerra liberal és allò que els amants de la poesia en dirien un oxímoron, a qui agrada el llenguatge filosòfic en diria senzillament una contradicció, posant-nos políticament correctes li podem dir falsa esperança, o bé, ras i curt i des del llenguatge que tots entenem; una mentida.

El creixement econòmic i del nivell de vida a Occident

no pot ser sostenible per definició. Contràriament, científics i experts en medi ambient ens diuen quelcom que sí està fora del debat polític: que el decreixement és necessari. Indiscutiblement hem d'imaginar-nos les societats del futur en clau de decreixement. El nostre sistema productiu no es pot basar en el creixement il·limitat. Cal repensar el nostre *modus vivendi* i començar a mesurar-nos a l'hora de produir i consumir. Precisament perquè això de produir, créixer i consumir, ja ho hem fet durant massa temps els occidentals.

Els ecologistes que volem una collita futura saludable no hem de pensar en arrencar les males herbes, sinó que hem d'arrencar la planta sencera per tal de sembrar i

fer créixer una llavor nova. Actualment, preservar el medi ambient que fa possible la nostra vida, passa per replantejar-nos les bases més profundes de la nostra organització social. Passa per començar a construir individus més conscients del fet que la comunitat és la que fa possible la nostra existència individual, i passa per renunciar al nostre model productiu actual. Ser ecologista fins a les darreres conseqüències vol dir, a nivell individual, apostar per un model de persona cooperativa i participativa dels afers públics i, a nivell col·lectiu, pel decreixement econòmic. En definitiva, l'ecologisme seqüent sí que és mulla en el debat ideològic; és anticapitalista i d'esquerres.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Sense vergonya

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

Té molt poca vergonya l'actual govern català. Si suprimir la reducció dels 80km/h ja era una bajanada científicament parlant, el fet que, mentre apliquen retallades a tots els aspectes socials, suprimeixin l'impost de successions i comencin a mentalitzar la societat sobre una reducció de l'impost de l'IRPF a les rendes més altes, ja és descaradament insolent i fins i tot insensatament desafiant. L'argument que a altres zones de l'Estat espanyol, aquests impostos no existeixen, no hauria de ser motiu per desmuntar el que aquí pensem que és just. I mentre els polítics del bipartit CiU es contradueixen, igual o més que els del tripartit, ens podrien contestar que no han mentit ningú sobre les seves intencions, perquè són una coalició de dretes que, lògicament, impulsa mesures per beneficiar les classes altes. I això també és cert. Com pot una societat, amb una gran classe baixa i mitjana, permetre que governin els partits de la dreta declarada? El problema, és clar, és que l'"esquerra" no ha dut a terme un govern veritablement d'esquerres que satisfés les expectatives creades, i llavors CiU ha aprofitat el moviment pendular electoral per aconseguir el poder. I és que, per altra banda, sempre fan bandera del catalanisme, mentre que el seu cavall de batalla és més aviat actuar com a dreta. Pot ser que CiU hagi pensat que, parlant de la "caixa buida" del tripartit i apuntant-se a la foto de les consultes sobiranistes, tenia barra lliure per retallar sense costos polítics les ja de per si minses polítiques socials. Espero que la ciutadania comenci a reaccionar, com ja s'ha apuntat amb les manifestacions contra les retallades mèdiques del 14 d'abril, i no permeti disbarats en les polítiques socials. Vinga, catalanes i catalans, els de sempre i els nousvinguts! Tots junts endavant i sense dimitir de la lluita que suposa organitzar la societat que volem.

El Banc de Sabadell i els toros

Albert Roca Enrich

Sr. Josep Oliu, president del Banc de Sabadell,

Acabo de saber que l'entitat que vostè dirigeix finança adobs per a la fira taurina de Sant Isidre a Las Ventas, o el que és el mateix, que Banc de Sabadell fa negoci amb una activitat, les curses de toros, en la que es maltracten fins a la mort aquests animals.

Vull expressar el rebuig i la indignació més absoluta, i també la meua estupefacció en comprovar com un banc català dona suport a una activitat sagnant i embrutidora que repugna la immensa majoria dels ciutadans, els representants polítics dels quals han legislat d'acord amb aquest sentiment majoritari, prohibint recentment aquestes curses. Encara és a temps de rectificar aquesta incongruència moral amb els seus concitadans i aquest evident error comercial. Clar que si així no fora, puc garantir-li que retiraré els meus fons de la seva entitat financera i aconsellaré les meves amistats i familiars que actuïn de la mateixa manera. Beneficiar-se del maltractament als animals ja no surt gratis.

. EN CALENT

Xavi Urbano · Participant de la Coordinadora Cultural de Nou Barris
"El fer coincidir les festes majors denota menyspreu i falta de respecte cap als esforços socials, veïnals i comunitaris"

Nou Barris és l'únic territori de Barcelona que disposa d'una festa major del districte. La diferència entre la festa major del Districte i la de cada un dels barris és que la primera està íntegrament organitzada per l'administració mentre que les segones estan impulsades i dinamitzades pel teixit associatiu.

La festa del Districte sempre s'han fet coincidir amb la Festa Major del Barri de Prosperitat. Ben estranyament, aquest any el districte de Nou Barris ha

canviat les dates fent-les coincidir, intencionadament o no, amb la gran festa de les associacions del territori, la concorreguda "La cultura va de festa".

Aquest fet ha deixat un conflicte irresolt encara entre el teixit associatiu i l'administració. Les primeres sentim que és una forma de menystenir les activitats del territori, enfront una celebració organitzada de forma exclusivament institucional. Menyspreu i falta de respecte cap als esforços socials, veïnals i comunitaris amb un

calendari festiu més que consolidat i arrelat.

No en teníem prou amb tot plegat que també es va fer coincidir, deliberadament o no, la festa del PSC de Barcelona, que tingué lloc al Parc Central de Nou Barris el 7 de maig, amb altres actes de festa major celebrats el mateix dia i a escassos metres d'allà. En totes les edicions anteriors, la festa del PSC s'havia programat setmanes abans de la Festa Major del Districte, mantenint una respectuosa distància. Aquest any, no.

Resta dir que el PSC governa a Nou Barris des de les primeres eleccions democràtiques. I sobra afegir que quinze dies després de la festa major del Districte i de la festa major del PSC se celebren eleccions municipals.

. EDITORIAL

Llegir la realitat

En la societat de l'espectacle, i sota l'auge del frau d'un cop d'Estat econòmic silent, la ministra d'Economia Elena Salgado ha reconegut públicament que "la crisi, l'està pagant qui no l'ha provocada". Al País Valencià, el 22M, un govern amb president i consellers imputats per corrupció guanyarà les eleccions. I no passa res. *Cas Palau*: quanta gent calla que els fons rebuts per CDC a través de la Fundació Trias Fargas haurien finançat la precampanya de Trias? Callen perquè no passi res. Tones de silenci que acompanyen tones de complicitat. Sota aquesta dominàcia espectacular, la impunitat s'imposa plàcidament. Corrupció: un mapa inacabament de corruptes i corruptores arreu del país, vinculat al boom immobiliari, el creixement econòmic i el turisme de masses. Tornaran el que han robat algun

dia? Al seu darrer assaig *Poders salvatges*, el jurista italià Ferrajoli parla del poder del mercat que tot ho corromp i de l'absoluta falta de control que caracteritza el món dels negocis amb el món polític. Tot plegat, per tipificar com a "democràcia aberrant" l'actual model de representació classista. "Som 400 i sempre som els mateixos", deia Millet quan era un prohóm. Berlusconi al quadrat. I és cert. A casa nostra, a les portes d'unes eleccions que tanquen la legislatura de l'esclat de la corrupció municipal, també esclaten altres corrupcions. I parlem de la més silenciada: la vasta trama de corrupció policíaca que fa anys que delinqueix, sota l'excusa de la lluita contra el narcotràfic i l'emparrat d'un narcoconfident que fa 30 anys que manega fils. O sabem llegir la realitat o vindran mal dades.

. COM S'HA FET

Amb aquesta Directa 228, en sumem, ben a contracor, al dol col·lectiu i la tristesa compartida per la mort, ahir, d'en Ramon Fernandez Duran, activista antiglobalització, membre d'Ecologistes en Acció i una de les persones que més ponts i complicitats ha teixit en el dels moviments socials. En Ramon ja ens ho va dir per carta, ara fa un mes i mig: que començava a fer les maletes de la vida fruit d'una llarga malaltia irreversible. Malaltia que ha afrontat tal i com va viure: des d'una dignitat serena i una coherència vital i militant. Sense patir ell, sense fer patir els seus i les seves. Que som moltes. Ens neguem a dir que ahir va morir, perquè celebrem que has viscut. I et cantem des de la redacció el "Gràndola Vila Morena" que tant t'emocionava. Fins sempre, amic. Gràcies mil cops per tot.

A part, tenim dues noves incorporacions a la redacció del setmanari. Són l'Oriol Fuster (des de les Terres de l'Ebre) i el Roger Bonastre (de Barcelona). Tots dos treballant a Expressions. Benvinguts a la nau!

Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

— A la DIRECTA 226, i a la columna de la secció *Zona Lliure* dedicada a *Cossos i sexualitats*, es va posar una il·lustració incorrecta. En lloc de la que es va publicar, s'hauria d'haver pogut veure una il·lustració de Juliana Montañés sobre el tema de l'article, centrat en els cicles.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Això dels germans Badia, que esparvera...

David Fernàndez
directa@setmanaridirecta.info

Intensament fonda i viva la darrera assemblea de la DIRECTA, refuretejant de nou la funció del setmanari des de la perspectiva dels moviments socials. Tot plegat, en ple cinquè aniversari i arran de l'article sobre els controvertits germans Badia publicat pel col·laborador habitual Quim Gibert: una lloa clara que carregava dur contra una part del moviment obrer d'aquest país, del que ens sentim directament hereves i hereus. I aleshores el sempre imprescindible debat. Benvingut sia.

Si la memòria és antídot, també és sovint camp de batalla. I com que passo per ací, aprofito per dir: la campanya de rehabilitació dels Badia la impul-

sen inquietants grups peripatètics com UNC, la variant ultra catalana de l'extrema dreta. Que de feixistes catalans la història n'és plena. Ai. Els Badia: policies, experts en torturar militants llibertaris, desfilar militarment i rebotar vagues obreres. La foto de l'homenatge del passat 28 d'abril fa feredat, paga sola i clarifica: dues camises verdes fent guàrdia al lloc on van ser ajusticiats. Tan lluny, una piulada al twitter de l'historiador Agustí Colomines, de la fundació convergent CatDem, alerta del despropòsit: "Un grup ha homenajat els germans Badia i els feixistitzants Escamots. És com homenajar les Patrulles de Control. Una colla d'assassins". Doncs això. I més. La setmana passada un historiador de la CNT em tornava a posar els pèls de punta: em deia que en

Miquel Badia era delegat de la Internacional feixista de Mussolini. El llunyà 1994 un pres polític independentista me'ls va presentar per primera volta: per carta, no estalviava ni un sol adjectiu antifeixista.

I aleshores? Aparença contradictòria, celebrem el debat. Algú el volia reobrir i n'hem sortit refermats: sabent que cap poble se'n salva de la temptació feixista. Avui: arriscada prospecció demoscòpica, aposto 100 contra un que ningú en el si dels moviments socials pren els Badia com a referència. Ahir de demà: en el país del Noi del Sucre, de Garcia Oliver o Frederica Montseny anem plens de sòlids referents de llibertat, gràcies. Conclusió, fèrtil conclusió: l'error és sempre renunciar al debat. I l'encert, ratificat, no renunciar-hi mai.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info — directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

CC **creative commons** LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5
Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reuseu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info — edicioirecta@gmail.com
fotografiadirecta@gmail.com — il.lustracioidirecta@gmail.com
subscriptions@setmanaridirecta.info — distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info — administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernàndez Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Il·lacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | David Bou Somolinos Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Montiel La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGNACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Les tisorades afecten la sanitat i l'educació | PÀG. 8 i 9

300 persones reivindiquen els serveis universals | PÀG. 10

Plataforma contra els discursos electorals racistes | PÀG. 12

L'Estat francès demana nou anys a Bernadó | PÀG. 12

ROGER

ESTAT ESPANYOL · NO HI HA UN CONTROL DELS REGALS QUE ES DONEN A LES PROFESSIONALS SANITÀRIES PERQUÈ PROMOCIONIN FÀRMACS

Els laboratoris ofereixen viatges i regals per incentivar l'ús de certs medicaments

R. Bonaventura
redaccio@setmanaridirecta.info

El sector que probablement dedica més publicitat per a la promoció dels seus productes del món és la indústria farmacèutica. Segons unes declaracions recents del cap del servei de farmacologia de la Vall d'Hebron, Joan Ramón Laporte, aquesta indústria es gasta entre el 30 i el 40% del seu pressupost en la promoció comercial. Però aquesta quantitat milionària de diners destinats a fer que les consumidores coneguin el seu producte no es reflecteix en cartells publicitaris o anuncis a la televisió, sinó que s'encarna en la figura de la *visitadora mèdica*, l'agent comercial dels laboratoris

ARXIU

Els 'lobbies' farmacèutics són dels més poderosos i influents del món

El periodista Miguel Jara afirma que el 98% dels doctors i les doctores de l'Estat espanyol reben les 'visitadores'

que es dedica literalment a visitar els metges i metgesses als hospitals públics per fer-los saber els *avantatges* dels nous productes. La figura de la *visitadora* és i ha estat durant molts anys l'eix per excel·lència a través del qual la comunitat sanitària ha tingut coneixement de les noves medicines que arriben al mercat.

Visitadores i congressistes

Segons un article de Miguel Jara, periodista especialitzat en temes sanitaris i autor de diversos llibres sobre la matèria, a l'Estat espan-

yol, el 98% dels doctors i les doctores reben les *visitadores* i el 78% ho fa diàriament. Un 60% de les professionals enquestades admeten que solen assistir als menjars o sopars oferts per les comercials de les farmacèutiques i un 55% ha rebut regals dels laboratoris algun cop. Però, més enllà d'una mera comunicació entre metge i laboratori per saber quin és el producte més adient per la facultativa, existeixen d'altres maniobres subtils per incentivar i *fideltzar* aquesta relació. Segons el codi de bones pràctiques de promoció de medicaments, recentment s'ha prohibit una pràctica que s'havia dut a terme durant anys: la bonificació per xec regal de grans magatzems. Els laboratoris obsequiaven les professionals amb aquests xecs, que no era fiska-

litzats als laboratoris perquè se'ls considerava guanys patrimonials per la promoció. Actualment, però,

S'ha prohibit que els laboratoris obsequiïn les professionals sanitàries amb xecs regal de grans magatzems

bona part de la plantilla sanitària rep les sucoses ofertes per desplaçar-se a congressos i esdeveniments organitzats pels laboratoris, on -en teoria- les professionals reben informació dels últims aven-

ponsabilitat de les pròpies corporacions, ja que l'organisme que ha de vetllar pel compliment del codi de bones pràctiques és la Unitat de Supervisió Deontològica (USD), formada per doctors i doctores que treballen per Farmaïndústria.

Cas Barbacid

Un exemple més clar d'aquesta intrusió de les corporacions farmacèutiques en l'esfera de la sanitat pública el trobem en el recent escàndol del Centre Nacional d'Investigació Oncològica, dirigit pel químic Mariano Barbacid a Madrid. Aquest centre d'investigació públic dirigit pel Ministeri de Sanitat està considerant la substitució del director Barbacid pel fet d'haver intentat rebre subvencions

El director del Centre Nacional d'Investigació Oncològica ha intentat rebre subvencions de quasi 50 milions de dos laboratoris

de gairebé 50 milions d'euros de dos laboratoris dels quals no se sap el nom. Al·legant que aquest pressupost anava dirigit a la investigació del càncer de pulmó, Barbacid va contravenir la llei de fundacions per una banda i la llei d'economia sostenible, per l'altra, segons la qual una societat mercantil no pot injectar diners en una fundació pública i encara menys per poder obtenir els resultats de les investigacions.

, així està el pati

CATALUNYA · EL PERSONAL DELS HOSPITALS INFORMA DELS EFECTES D'ALGUNES MESURES DRÀSTIQUES I CONTINUA LLUITANT

Les tisorades convergents dibuixen un futur amb menys llits, operacions i serveis

Manu Simarro

redaccio@setmanaridirecta.info

Les plantilles hospitalàries continuen lluitant contra les retallades a la sanitat catalana, tot i les declaracions del Departament de Salut que neguen les retallades. El departament, encapçalat pel conseller Boi Ruiz, qualifica les mobilitzacions "d'alarmisme injustificat" i assegura que "en cap moment no s'ha plantejat reduir o limitar els serveis sanitaris a què tenen accés els ciutadans". Tot i així, les treballadores no deixen de convocar mobilitzacions i intenten transmetre a la població l'abast d'unes retallades que -tot contradient el conseller- asseguren que "afectaran la qualitat assistencial, faran augmentar les llistes d'espera i perjudicaran la prevenció de malalties greus".

El veïnat s'afegeix a la lluita

El veïnat i les usuàries no es volen quedar al marge d'aquesta lluita i, durant l'últim mes, s'han anat sumant progressivament a l'empresa de les treballadores. Així doncs, a les mobilitzacions massives com la concentració del 14 d'abril a la plaça Sant Jaume de Barcelona o la manifestació que tindrà lloc el 14 de maig a la mateixa ciutat, cal sumar-hi els talls de trànsit -que col·lapsen la capital cada dimecres al migdia-, les recollides de signatures o les manifestacions als barris.

La CONFAVC entrega 100.000 firmes a favor d'aturar les retallades sanitàries al Parlament, tot i que la Mesa s'ha negat a rebre-les

En aquest sentit, han aparegut iniciatives com la Marxa contra les Retallades a la Sanitat, convocada per quatre espais veïnals i per les treballadores de l'Hospital de l'Esperança i el de Sant Pau el 9 de maig, que va aplegar 800 persones que van recórrer els carrers del Guinardó i de Gràcia i van acabar a la seu nacional de Convergència i Unió. A la marxa, s'hi van afegir treballadores d'altres centres com l'Hospital Plató, l'Hospital 2 de maig o l'Hospital de Palamós. En la mateixa línia, el 6 de maig, des del Centre d'Atenció Primària de Besòs, tres associacions veïnals de Sant Martí van irrompre a la Fira d'Abril, al vespre,

Usuaris i usuàries del CAP de Besòs organitzen un acte de protesta a l'interior del recinte de la Fira d'Abril

800 persones marxen pels carrers dels barris del Guinardó i Gràcia per demanar la retirada de les retallades

per denunciar les retallades. Per altra banda, el 10 de maig, la CONFAVC va entregar 100.000 firmes a favor d'aturar les retallades sanitàries al Parlament, tot i la negativa de la Mesa del Parlament de rebre-les.

Més retallades després del 22-M

El Departament de Salut va donar a conèixer, el 27 d'abril, "el conjunt de mesures per ajustar la despesa sanitària" que va prendre el consell directiu de CatSalut amb les propostes de les gerències dels hospitals sobre la taula. Entre les mesures que no afecten directament l'assistència,

trobem una reducció del 28% de l'estructura del departament, l'ajornament o l'allargament del temps d'execució de 102 equipaments o la reducció d'un 11% de la despesa farmacèutica. Tanmateix, el capítol que ha creat més polèmica és el de la reducció del cost dels serveis sanitaris. De moment, en l'àmbit de l'organització del treball, el Departament reconeix "la revisió dels horaris, els torns i les vacances per reduir la necessitat de suplències i la no renovació dels contractes temporals i les jubilacions". Així mateix, assegura que es retardaran les llistes d'espe-

res de fins a setze intervencions quirúrgiques que considera "no urgents", com les d'amígdales, cataractes, hèrnies inguinals, pròtesis de genoll i maluc i extirpacions de la vesícula biliar, l'úter o la pròstata. Tot i així, membres de l'espai de mobilització Indignats! denuncien que "el Departament de Salut no està reconeixent moltes de les retallades que està emprenent per la proximitat de les eleccions municipals". Des de l'anonimat, destaquen algunes mesures que no s'estan reconeixent en públic. Expliquen reduccions dràstiques en serveis de

prevenció. Per exemple, asseguren que "les mamografies que fins ara es feien periòdicament cada dos anys, només es faran a pacients amb patologia declarada", que "la citologia ginecològica de prevenció del càncer passarà de fer-se cada tres anys a fer-se cada cinc anys" o que "no s'estudiaran les malalties genètiques en familiars portadors, només en malalts". També denuncien situacions de precarietat com "la ubicació de malalts a magatzems per manca de llits, mentre sales d'hospitalització es reconverteixen en oficines". A l'Hospital del Mar, segons denuncia una treballadora, "ja no es dona el berenar als malalts per estalviar".

Menys quiròfans, llits i personal

Tot i la manca de transparència pel que fa a l'afectació de les retallades a cadascun dels centres, el setmanari DIRECTA ha pogut saber, gràcies a la col·laboració d'algunes treballadores, quin són els efectes palpables a l'Hospital de Granollers, al de Mataró o al barceloní Hospital de la Vall d'Hebron.

A l'Hospital de la Vall d'Hebron, s'han tancat 56 llits i ja no s'opera a les tardes. A més, s'ha reduït el nombre d'equips de guàrdia i, a l'estiu, l'Hospital funcionarà gairebé a la meitat del seu rendiment: es tancaran 400 llits i es reduiran les activitats a les sales d'operacions durant els matins. Pel que fa a la política laboral, la gerència no renovarà molts dels contractes laborals i no es cobriran les baixes -ni tan sols les maternals, que són de llarga durada. A l'Hospital de Granollers, un treballador denuncia "el tancament de dos equips d'atenció domiciliària, la reducció de sis llits de pediatria, el tancament d'una part de la segona planta i la privatització d'un altre, el tancament de tres quiròfans de tarda i de les consultes externes a l'estiu". Aquest treballador assegura que "si es tanquen el centre d'urgències del centre on es tracten casos lleus, es col·lapsarien les urgències" i que la política laboral del centre es concreta en "la no renovació de contractes de personal interí i temporal i en l'acomiadament de deu persones del servei de cuina". A l'Hospital de Mataró, segons informa Quique Badia, de la corresponsalia de la DIRECTA al Maresme, les primeres retallades que han percebut les treballadores són el tancament dels quiròfans de la tarda i de 42 llits, l'anunci de tancament de tres llits de la Unitat de Cures Intensives (UCI), la suspensió de les consultes externes a l'estiu i la no contractació de més personal.

, així està el pati

CATALUNYA · LES JUBILACIONS NOMÉS ES COBRIRAN PARCIALMENT I EL PROFESSORAT HAURÀ DE TREBALLAR MÉS HORES

Les retallades “no garanteixen l’actual plantilla” tot i l’augment d’alumnat

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

La bateria de retallades que està duent a terme el govern d'Artur Mas se centra en els dos sectors que poden assegurar més la igualtat i la cohesió social: el sanitari i el de l'ensenyament. El personal del primer, especialment les treballadores dels hospitals, ja han començat a sortir al carrer. El mes d'abril, una manifestació de quasi 20.000 persones va col·lapsar la plaça de Sant Jaume. Les retallades al sector de la salut ja són visibles: llistes d'espera que es comencen a allargar, una plantilla que veu com es perdran els drets aconseguits al llarg dels anys... En canvi, al sector de l'ensenyament, les conseqüències de les retallades no es començaran a visualitzar fins el curs vinent, cap al setembre, quan els nois, les noies i la mainada tornin a les aules després de l'estiu.

Durant el curs 2011-2012 hi haurà 15.000 alumnes més a les aules de les escoles catalanes, però no es contractarà més personal docent ni es garantirà la plantilla existent actualment

El 28 d'abril, la ronda de negociacions entre sindicats de professorat de primària i secundària i la consellera d'Ensenyament, Irene Rigau, va acabar en fracàs rotund: les propostes de retallada de la consellera no van ser acceptades pels sindicats -a qui Rigau va qualificar de conservadors- després de tres reunions. El mateix dia, representants de tres dels quatre sindicats (CCOO, UGT i USTEC) es van tancar en un edifici annex per protestar contra la “impossibilitat de negociar”, segons Rosa Cañadell de la USTEC. Una reunió nocturna entre la gent tancada i la consellera va desbloquejar la situació, després que Rigau es comprometés a reunir les dues parts de nou. Però només va servir perquè la consellera es comprometés a assegurar el Pacte d'Estabilitat per les

Barracons de l'IES Bailén, a la plaça del Poble Romani del barri de Gràcia de Barcelona

substitutes i interines, fet del qual també dubten els sindicats.

15.000 alumnes més

El proper curs hi haurà 15.000 alumnes més a les aules de les escoles catalanes. Aquesta xifra contrasta amb l'ajust que durà a terme el govern de CiU. La jerarquia més alta d'aquest executiu ha imposat unes retallades oficials del 10% a tots els departaments. En l'àmbit de l'educació, això suposa més alumnes per docent i un empitjorament de les condicions laborals del professorat. Però també suposa l'augment de la desigualtat entre centres: la supressió de la sisena hora de primària en alguns centres i el seu manteniment en aquells que tenen pitjors resultats assenyalats directament amb el dit les escoles. Molts pares i mares buscaran matricular els seus fills als centres on no s'imparteixi la famosa sisena hora.

No només no es contractarà més personal per cobrir l'augment de l'alumnat, sinó que “tampoc no es garanteixi la plantilla actual”. De cara al proper curs, el govern estatal ha impedit que les autonomies

es contractin més funcionariat, fet que facilita que la Generalitat recol·loqui les treballadores entre els diferents centres, cosa que els sindicats no accepten. Aquesta nova distribució del professorat ve donada per dos elements: l'eliminació de la sisena hora i les -aproximadament- 1.800 jubilacions que

Només les funcionàries que ja han passat les oposicions tindran la possibilitat d'accedir a una plaça fixa

s'esperen de cara al curs vinent. La consellera Rigau va dir que es cobrirà el 50% de les jubilacions, xifra que els sindicats rebaixen fins al 30%. Això no suposarà noves contractacions ni la creació de places noves: només les funcionàries que ja han passat les oposicions tindran la possibilitat d'accedir a una plaça fixa com a professora.

El Departament no dóna marge per modificar les seves propostes. Durant les successives reunions, “van canviar paraules per fer veure que negociaven, però ha estat pura burocràcia”, va explicar durant el dia de la tancada la portaveu d'Educació de CCOO, Encarna Escribano. Des de llavors, les mestres es manifesten cada dimecres. Les que estan més a prop dels hospitals (Vall d'Hebron, Bellvitge, Clínic...) s'afegeixen a les concentracions i talls de carrer del personal sanitari. Els quatre sindicats -els tres de la tancada més ASPEPC- han anunciat que participaran a la propera manifestació del 14 de maig en contra de les retallades.

Més hores de feina

La proposta del govern modifica els acords vigents. Entre d'altres, obliga les docents a fer una hora més de classe i redueix a una hora el temps dedicat a “les activitats complementàries al centre”. Aquestes hores estan dedicades al treball personal del professorat per organitzar les classes i altres activitats al centre. D'altra banda, la reducció

de dues hores de classe per majors de 56 anys, que es va acordar de cara el curs 2008-2009, es suprimeix i s'ajorna fins als 59 anys. La reducció de dues hores per les treballadores que tinguin entre 56 i

Les substitutes necessitaran treballar nou mesos durant el curs per poder cobrar la paga del mes de juliol, davant dels sis mesos que es requerien abans

58 anys es farà en horari no lectiu. A més, les substitutes necessitaran treballar nou mesos durant el curs per cobrar la paga del mes de juliol, davant els sis mesos que es requerien anteriorment. La consellera va acceptar ajornar l'aplicació d'aquesta mesura fins el curs 2012-2013.

ROBERT BONET

, així està el pati

TARRAGONA · REPRESSIÓ

La versió de la Guàrdia Urbana comporta un any de presó per a 'Jordi'

Josep Maria Llauradó
elcamp@setmanaridirecta.info

S'ha dictat sentència després de gairebé un any d'espera. El jove tarragoní que es va veure sotmès en un procés judicial, acusat d'atemptat a l'autoritat i lesions, després d'una nit convulsa durant la qual la Guàrdia Urbana va tornar a cometre un abús d'autoritat, ha rebut la notícia que ha estat condemnat a un any de presó i a una multa econòmica. Membres de la Plataforma Aturem els Abusos de la Guàrdia Urbana asseguren que "la sentència és incoherent", ja que diu que "no hi ha proves de lesions" i està basada en la creença de la versió policial "per sobre de la del jove". Es dona la circumstància que el mateix cos ha estat seguint diverses membres dels moviments socials de la ciutat des de fa molts mesos. El cas més sonat va ser quan van tancar tres persones en un portal mentre es feia un acte contra la pressió estètica el primer dia de les rebaixes. Des de la campanya de suport, anuncien que ja han recorregut la sentència i que esperen la resposta

El jove exposarà el seu cas davant dels mitjans i continuarà fent pressió perquè se l'absolgui

definitiva. Fins que no arribi, Jordi ja ha rebut el suport de bona part dels moviments socials de la ciutat, a banda de les 200 persones que el dia abans del judici, el mes passat, es van reunir a la plaça de la Font. En aquest acte, es van recordar els casos que han anat sortint a la premsa, com el cas de multes econòmiques elevades per menjar pipes al carrer, dur el gos a la platja o practicar l'esport del monopati en llocs no habilitats. Més enllà d'això, des de la plataforma afirmen que "aquest és un cas de persecució política perquè no és la primera vegada que centren l'atenció en persones que han estat implicades en algunes mobilitzacions". El febrer de 2010, durant una festa a l'Ateneu Popular l'Espina, després d'envoltar la casa ocupada, els agents es van dirigir a un militant immigrant i el mateix Jordi va voler defensar-lo. Només per denunciar la injustícia, aixecar els braços i cridar, el jove es troba immers en una altra acusació. Per fer front a això, la setmana vinent, exposarà el cas davant dels mitjans i continuarà fent pressió perquè se l'absolgui.

CATALUNYA · ACUSEN L'ORGANITZACIÓ D'HAVER FET UN CANVI DE RECORREGUT I NO TENIR SERVEI D'ORDRE

Interior vol castigar l'1 de Maig alternatiu amb una multa que pot arribar als 30.000 euros

David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

Felip Puig ha trigat poc a consumir l'amenaça. Només dos dies després que anunciés, a micròfon obert des dels estudis de RAC1, que "aniria més enllà de la llei", el conseller d'Interior ha passat de les paraules als fets. La setmana passada, el Departament d'Interior que dirigeix va incoar un expedient administratiu contra les organitzacions que van comunicar la manifestació de l'1 de Maig alternatiu. Fruit d'aquest expedient, els sindicats IAC, COBAS i COS i l'associació Papers per Tothom s'exposen a una multa que podria arribar fins a la xifra de 30.000 euros. Aquests entitats no ha rebut cap mena de notificació oficial i s'han assabentat del procés a través de la premsa.

Segons fonts d'Interior, la finalització de l'expedient encara es pot perllongar dos o tres mesos i se'ls multaria econòmicament per un "canvi en el recorregut" i perquè el servei d'ordre de la manifestació no hauria "completat la llei". Respecte a l'itinerari, la mobilització va complir estrictament el recorregut imposat per Interior -que l'havia modificat prèviament i havia prohibit que passés per davant de la residència del president Artur Mas. Només es va produir un lleuger canvi de recorregut a l'alçada de la ronda del Mig, que va ser resolt immediatament, en coordinació amb les patrulles de la Guàrdia Urbana que obrien la marxa.

Una de les organitzadores llegeix lemes des del camió que va acompanyar la manifestació del Primer de Maig alternatiu

Mesures excepcionals

Respecte les tasques del servei d'ordre, Interior sosté que al·legarà manca de mesures de seguretat i incompliment de la llei, sense determinar quins preceptes legals s'haurien vulnerat. Les organitzadores de la convocatòria, en un comunicat emès el 2 de maig, ja van recordar que era "una barbaritat" atribuir-los uns fets que no havien comès i van assenyalar que el servei d'ordre de qualsevol manifestació "no té potestat jurídica ni atribucions legals" en ordre públic. En qualsevol dels casos, el càstig econòmic és una mesura excepcional que s'aplicarà per la via administrativa di-

recta i que recorda les sancions de la dictadura franquista per manifestació il·legal.

La manifestació alternativa del Primer de Maig alternatiu va congregat 8.000 persones, que van recórrer els barris rics de la ciutat. En el decurs de la marxa, es van produir diversos atacs a entitats financeres i una dura càrrega policial que va trencar la manifestació, va causar desenes de persones ferides i quinze detingudes, que han denunciat maltractaments i insults. Malgrat la tensió policial, la manifestació va aconseguir finalitzar davant l'Hospital Clínic, on es van denunciar les retallades a la sanitat pública.

Puig, amb tot, encara va ajustar més els anuncis repressius. Va sostenir que estudiarien si la crema d'un ninot que representava Artur Mas era constitutiva d'un delicte d'amenaça. Afirmant que "els manifestants anaven *en serio* i nosaltres també", va advertir que analitzaven "limitar el dret fonamental de manifestació", en el futur, a les organitzacions implicades. El conseller ha reiterat que espera que la sanció econòmica "s'equipari a les destrosses ocasionades". Dit i fet, doncs, "més enllà de la llei". Mentrestant, el sindicat de Mossos d'Esquadra SME-CCOO ha celebrat la mesura i ha recordat que fa anys que el cos la sol·licitava.

300 persones defensen els serveis universals

Prop de 300 persones es van aplegar, el 8 de maig a Mataró, per respondre la crida de la Plataforma Unitària pel Departament del Treball i la Riquesa a manifestar-se contra les retallades a la sanitat i l'educació. La manifestació va ser amenitzada per consignes contra la corrupció de la classe política i en defensa d'una sanitat i una educació universals. Les organitzadores en van fer una valoració positiva, tot que no es va comptar amb el suport de CCOO i UGT, que entenen que "no han participat de la manifestació perquè la protesta també s'oposava les retallades en matèria d'educació, que compten amb el suport del PSC". QUIQUE BADIA

, així està el pati

BARCELONA · CIRC, TEATRE, MÚSICA, TALLERS I UNA COMUNITAT DE 40 PERSONES CONVIUEN AL CENTRE SOCIAL ARTKATRAZ

Una escola alternativa d'arts escèniques amenaçada de desallotjament al Poblenou

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La promotora immobiliària Metrovacesa pretén desallotjar el centre social Artkatraz. L'edifici està ubicat a la confluència dels carrers Àlaba i Almogàvers de Barcelona, just davant de la sala de concerts Razzmatazz, a mig camí entre el Teatre Nacional de Catalunya i la torre Agbar. L'indret va ser ocupat fa un any i mig per desenes de persones, moltes d'elles vinculades a les arts escèniques. Durant aquest temps, s'han encarregat de transformar el que fins aleshores havia estat la seu de dues empreses, SETSA (de transports) i GALFER (de pastilles de fre), en sales per desenvolupar nombroses especialitats artístiques i també en l'habitatge d'una quarantena de persones. La sorpresa va arribar el 28 d'abril, quan una delegació judicial encapçalada per una funcionària del Servei d'Actes i Comunicacions (SAC civil) va picar una de les portes del recinte per anunciar que tenien dues hores per abandonar-lo. Un dels ocupants, perplex davant l'amenaça, els va deixar entrar. Llavors, van entendre que el desnonament seria del tot impossible. Una nau central d'uns 8.000 metres quadrats amb sales d'assaig, un

Al centre trobem una nau central de 8.000 metres quadrats amb sales d'assaig, una cuina pels menjadors populars i un escenari ben equipat

escenari amb tota la infraestructura de llums i so, una cuina pels menjadors populars, un altre petit escenari per fer actuacions de petit format, un skate-park de grans dimensions que fa les delícies del jovent del barri, un altre petit cub per l'assaig de grups de música, una sala de petits tallers de treballs manuals, un solar amb una vintena d'autocaravanes que són habitatges i una llarga llista d'espais indesallotjables en la forquilla temporal de dues hores concedida per l'autoritat judicial. Va ser aleshores que les integrants del projecte Artkatraz es van adonar que hi havia un procediment judi-

ROBERT BONET

ROBERT BONET

A dalt, cercavila contra el desallotjament del centre social. A baix, nau on l'assemblea d'Artkatraz organitza activitats.

cial en contra seu. Divuit mesos enrere, un cotxe patrulla dels Mossos d'Esquadra va identificar un total de catorze persones a una de les portes de la finca i les va acusar de destapari-la, però mai no van sospitar que aquells fets havien desembocat en un expedient judicial a les seves esquenes, amb un desallotjament com a desenllaç. La comitiva judicial, però, davant un desallotjament previsiblement tan aparatós i amb l'agreujant que un dels ocupants de la finca era un nadó de poques hores de vida, va decidir suspendre *sine die* l'execució. Ara, el jutjat de primera instància número 36 de Barcelona haurà de decidir futures actuacions i també haurà donar explicacions de perquè no va convocar cap de les catorze persones identificades al judici que va desembocar en el desallotjament, fet que, segons l'advocada que exerceix la defensa de les ocupants, és del tot irregular i s'hauria de revisar per poder decretar la nul·litat del procediment.

Cabarets i manifestació

L'assemblea d'Artkatraz es va posar mans a l'obra per mostrar el seu rebuig a les intencions de la promotora Metrovacesa i ha organitzat una veritable maratí d'espectacles, del 4 al 8 de maig amb cabarets multidisciplinaris de música, circ i teatre; tot s'ha de dir, amb una notable qualitat escènica. L'última d'aquestes jornades es va tancar amb una actuació de La Troba Kung-Fú. Ho van presenciar un

L'assemblea d'Artkatraz es dona a conèixer al veïnat amb una cercavila llarga i animada que aplega 400 persones

miler llarg de persones, una assistència tan massiva que fins i tot va fer que s'haguessin de tancar les portes del recinte.

El dia abans, es van donar a conèixer al veïnat amb una cercavila molt llarga i animada, plena de persones disfressades i actuacions circenses, que va aplegar prop de 400 persones i va arribar fins a la plaça de Sant Jaume, on van mostrar durant una estona ben llarga un petit tast del que es fa, s'assaja i s'aprèn dins d'Artkatraz dia a dia.

> 'Torres més altes han caigut', el model 22@ al descobert'

Des de l'any 2006, totes les finques on s'ubica Artkatraz (13.936 m²) són propietat de la promotora Metrovacesa. L'indret, segons va anunciar el seu president Vitalino Nafria -durant la inauguració del centre comercial Les Arenes, al costat de l'alcalde Jordi Hereu-, serà transformat en un parc empresarial dins del districte 22@ en un futur. Metrovacesa ja ha construït un altre parc amb unes proporcions semblants, entre els carrers Bac de Roda i Lluïl (32.000 m²), on s'ubiquen, entre d'altres, les multinacionals

Schneider Electric, Zurich España, Coperfil Immobiliària i Sitel Ibèrica; i en té un altre en projecte, situat entre els carrers Lluïl i Ramon Turró (9.296 m²). Precisament, el 9 de maig, l'Assemblea de Joves del Poblenou i l'organització Endavant van presentar un estudi titulat *Torres més altes han caigut, el model 22@ al descobert*, on es denuncia que, dels 4.000 pisos en règim de protecció oficial previstos en la remodelació del barri, només se n'han fet 576; que s'han expulsat 8.500 treballadores de petites i mitjanes empreses; que el

55% del sòl per a equipaments ha anat a parar a mans privades, i que el recinte de Can Ricart continua en estat d'abandó. Les grans beneficiades de tot aquest desori han estat, precisament, empreses com Metrovacesa. Cal recordar que aquesta gran promotora està passant per moments molt difícils, que han forçat la sortida de la família Sanahuja (Sacresa) de la direcció de l'empresa i l'entrada de capital bancari, especialment del BBVA i el Banco Popular, amb l'objectiu de sanejar el deute i evitar el concurs de creditors.

, així està el pati

PARÍS · REPRESSIÓ

La fiscalia francesa demana nou anys de presó per a Marina Bernadó

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

La secció correccional del Tribunal de París va acollir, el 3 i el 4 de maig, el judici contra la presa política catalana Marina Bernadó i altres tres presos més del País Basc, detinguts a localitat de Quezac (Estat francès) i acusats de formar part de l'aparell logístic de l'organització armada basca ETA. Bernadó porta quasi quatre anys i mig empresonada a diferents presons de l'Estat francès i, actualment, es troba reclusa al centre penitenciari de Fresnes. La fiscalia francesa li demana nou anys de presó per pertinença a ETA. El 24 de maig es farà pública la resolució de la sentència del judici. Durant els dies que va durar la vista, es van viure moments de tensió entre familiars dels acusats i la policia francesa. Les familiars volien abraçar-los i la gendarmeria ho va impedir el primer dia; però el segon dia, "la solidaritat i el suport va ser més efectiu i més contundent" i es van sentir crits a favor de la llibertat dels presos i les preses polítiques. El 6 de maig, Lleida va acollir un acte d'homenatge a les persones represaliades al nostre país, on es va donar la benvinguda a Diego Sánchez i Laura Riera, expreses polítiques catalanes.

BAGES · LLUITA

Es crea una plataforma contra l'ús discriminatori de la migració a les eleccions municipals

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Els diversos discursos racistes d'alguns partits polítics a les eleccions municipals -com PxC, PP o algunes posicions de Solidaritat Catalana- han motivat diverses entitats i associacions a crear la plataforma Tots fem Bages, que s'ha presentat públicament amb el manifest *Contra l'ús polític del fet migratori i la xenofòbia*, el qual ja ha recollit unes 150 signatures de suport per part de col·lectivitats i persones a títol individual. El manifest denuncia que determinades formacions polítiques "assumeixen discursos racistes fomentats en arguments falsos que carreguen les responsabilitats de l'actual crisi econòmica sobre el fet migratori" i convida la població a no fer un "vot d'odi".

CATALUNYA · SIS DELS SET DESALLOTJAMENTS QUE S'HAVIEN D'EXECUTAR AQUESTA SETMANA S'HAN SUSPÈS

Allau de desnonaments forçosos interromputs en plena campanya electoral

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La resistència contra els desnonaments és efectiva. Sis dels set desallotjaments forçosos que s'havien d'executar a aquesta setmana a l'àrea metropolitana de Barcelona s'han suspès. És evident que el període de campanya electoral en què ens trobem immerses hi ha tingut alguna relació, però també el fet que, en tots aquests casos, s'havien convocat concentracions de rebuig i l'actuació judicial. El 4 de maig, es van suspendre les execucions hipotecàries de l'avinguda Santiga 32 de Santa Perpètua de Mogoda i del carrer Gran de Sant Andreu 470, a Sant Andreu de

Una concentració de suport aconsegueix ajornar el desnonament de Pere Traveria, un jubilat que viu a la Barceloneta

El suport de l'entitat 500X20 evita un desnonament a Nou Barris

Palomar, gràcies -en part- al suport jurídic i les mobilitzacions convocades per la Plataforma d'Afectats i Afectades per la Hipoteca. El 5 de maig, es va procedir a la suspensió de l'expulsió de la família de Marisa Amugu de Cerdanyola del Vallès, que va alertar que "si la policia ve a desallotjar-nos, Cerdanyola cremarà". El 6 de maig, després d'una concentració veïnal (FAVB i AVV de l'Òstia), es va suspendre el

desallotjament de Pere Traveria, que viu al carrer Atlàntida 93 de la Barceloneta, i un altre a l'avinguda Marquès de Montroig 257 de Badalona, on continuen vivint David i la seva mare Maria Teresa. Aquell mateix dia, però, agents dels Mossos d'Esquadra van fer fora diverses persones del passatge Boné del barri del Guinardó de Barcelona, arran de la demanda presentada per la immobiliària Carso. L'última victòria té data del 10 de maig, quan una concentració organitzada per l'entitat 500x20 de Nou Barris de la ciutat de Barcelona va impedir que la família Pascual-Manoli fos desnonada del carrer Góngora 44.

Matías González viu amb un fill de setze anys a Sant Andreu i no té feina

BARCELONA · LA FISCALIA PRESENTA UN RECURS PER EVITAR QUE SIS AGENTS VAGIN A DECLARAR

Fortes pressions per evitar la imputació de comandaments dels Mossos per corrupció

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Penúltim capítol de la trama de corrupció entre cossos policials i narcotraficants. El 4 de maig, el jutge d'instrucció número 1 de Barcelona va decidir citar com a imputats sis mossos d'Esquadra de la Divisió d'Investigació Criminal amb seu a la Comissaria General de Sabadell. Els acusa, entre d'altres coses, d'un delicte d'obstrucció a la justícia pel fet d'haver ocultat gravacions telefòniques que inculpaven un confident policial, Manuel Gutiérrez Carvajo, en delictes de tràfic de drogues i suborn. Un dels imputats és el sotsinspector Antoni Salleras, que segons la investigació, a mitjans de l'any passat, es va reunir discretament al passeig marítim de Vilanova amb

el sotscaip de la comissaria d'aquest municipi i també imputat per suborn, Josep Ranea, per posar-lo al dia de les investigacions on sortia implicat aquest confident policial. Salleras i els altres cinc mossos estaven citats a declarar els dies 10 i 11 de maig, però arran d'un recurs contrari de la fiscalia, aquesta citació ha estat suspesa de manera cautelar. Alguns mitjans de comunicació han apuntat la possibilitat que la línia d'investigació judicial prosseguís la cadena de comandament jeràrquica de Salleras per esbrinar qui va donar l'ordre des de dalt perquè s'ocultessin dades de les intervencions telefòniques al suposat narcotraficant. En aquest sentit, fonts del Departament d'Interior consultades per aquest setmanari asseguren que "la persona que dona ordres directes a Salleras és el

comissari de la Divisió d'Investigació Criminal Josep Lluís Traperó, que ja ha rebut tot el suport polític del conseller Felip Puig i del director general de la policia, Manel Prat".

Pressions a la fiscalia

Un dels successos que ha modificat el criteri de la fiscalia anticorrupció respecte la imputació d'agents de la policia catalana en el cas es remunta a una reunió celebrada el dia 25 de març. Aquell dia, l'advocat del confident policial que es troba al rovell de l'ou de tota la trama, Andrés Framis, va sol·licitar una reunió amb el fiscal que investiga un altre cas de corrupció policial i narcotraficants a un jutjat de Martorell. Segons la versió d'aquest fiscal (Bermejo), en finalitzar aquella reunió, Framis va amenaçar-lo amb

un "canvi de declaració" del seu defensat en cas que la fiscalia no li donés "suport" i el protegís "com a confident". En aquest sentit, segons Bermejo, les declaracions del confident acusarien "falsament" funcionaris públics. Framis, però, nega que durant aquella reunió es parlés "en aquests termes" i altres fonts judicials apunten que les paraules de Framis es van circumscriure a dir que el confident explicaria "tota la veritat" en cas que "no fos protegit" en qualitat de confident. El fiscal Ulled, que investiga el cas al jutjat d'instrucció 1, va rebre aquest escrit del fiscal Bermejo i en va informar el jutge Aguirre. La conclusió, potser interessada, de l'escrit de la fiscalia és clara: fins ara, el confident havia dit la veritat; a partir d'ara, potser mentirà.

MIRALLS

Pau Pérez Sales

“Els CIE tracten els ciutadans com si fossin delinqüents”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

La dansateràpia es normalitza com a mètode de rehabilitació psicofísica de les persones

pàg. 7

DIRECTA 228

11 de maig de 2011

FOTOGRAFIA:
D. V. B.

El cim del Turó: vencent l'aluminosi

El Turó de la Peira va celebrar, el novembre passat, els vint anys d'una patologia que va marcar el barri per sempre: l'aluminosi. Gran part dels edificis construïts entre el 1955 i el 1964 contenien un ciment anomenat aluminós, que, en situacions de temperatures altes o molta humitat, es degradava a una velocitat imprevisible. Quan un dels edificis de la zona es va esfondrar, l'11 de novembre de 1990, l'Ajuntament de Barcelona va començar un procés d'apuntament i de trasllat del veïnat a cases noves; una etapa llarga que no va deixar indiferent el barri. La situació va treure a la llum molts enemics -com l'administració i el desinterès i les enveges entre el veïnat- amb els quals el Turó va haver de lluitar, però va ser un conflicte que, com tots, també va tenir aspectes positius: va fer el barri més fort.

Anna Molas i Maria Labró
afons@setmanaridirecta.info

En una cantonada del carrer Vall d'Ordessa, al Turó de la Peira, s'obria la primera persiana. El grinyol del moviment feia alçar el vol a dos coloms que restaven immòbils damunt dels graons d'una escala. Per les esletxes de les finestres dels edificis, es filtraven esgarrapades de sol. Les fines línies ataronjades decoraven la paret de les habitacions, menjadors i cuines, encara amb mobles per estrenar. Una nova família carregada de maletes arribava al barri per començar una nova vida.

El problema surt a la llum

El Turó de la Peira, un barri dels afores de la Barcelona dels anys 50, una ciutat que envellia sota la pressió d'un règim que la feia petita, va veure de cop que algú podia sentir-se interessada per ella: es tractava de la primera onada de gent novvinguda que veia en la ciutat una

El ciment aluminós permetia construir quatre vegades més de pressa i, sense proves prèvies, es va convertir en la peça clau d'un ambició pla immobiliari

oportunitat d'aconseguir feina. S'havia d'actuar ràpidament, no es podia perdre l'oportunitat que es brindava per primera vegada de sortir de la pobresa. Era una finestra dins l'atmosfera grisa en la qual feia temps que la ciutat estava sumida.

Engrandir les perifèries, aquest era el pla. Però, com es podia fer d'una manera ràpida i econòmica? La resposta

la va portar un nou material amb el qual encara no s'havia tractat fins llavors a Barcelona, l'anomenat *aluminós*. Tot i que era més car, permetia construir els habitatges quatre vegades més de pressa. Fins aleshores, el material era desconegut i, en comptes de provar-lo abans de fer-lo servir, es va convertir directament en la peça clau de l'ambició pla immobiliari del constructor Román Sanahuja. Aquest va ser el bressol del barri del Turó de la Peira, on molts dels edificis construïts entre els anys 1955 i 1964 tenen estructures de ciment aluminós.

El que no se sabia en aquells moments era que aquest material tan prometedor amagava la deposició dins seu: el ciment aluminós, en condicions d'humitat i alta temperatura, tenia una resistència nul·la i, per tant, es desgranava a una velocitat vertiginosa. Al cap de pocs anys, el barri recent edificat del Turó de la Peira era un cau d'esquerdes i taques d'humitat. Això, juntament amb els sorolls sospitosos que se sentien quan es caminava pel pis, va alarmar el veïnat, que es va afanyar a fer conèixer les seves queixes. Malauradament, però, les seves veus no van ser escoltades fins que es va produir el fatídic esfondrament del número 33 del carrer Cadí, l'11 de novembre de 1990. “Eren les 3 i 20 del matí quan es van apagar els llums i vaig pensar que hi havia hagut un terratrèmol”, afirmava davant dels mitjans de comunicació el cambrer del bar de la planta baixa del bloc afectat.

El diagnòstic va confirmar el que el veïnat feia anys que augurava, el ciment aluminós amb el qual estaven construïts els edificis del voltant del Cadí també era defectuós. La por d'un Ajuntament que havia deixat desatès la qüestió del barri va desallotjar les cases afectades i va iniciar un procés d'apuntament. Amb el pànic i la incertesa que els provocava la desinformació, un centenar de veïns i veïnes van fer les maletes i van abandonar les seves llars.

En primera persona

"He estat una de les persones que més m'he implicat, participat i sofert en tot aquest procés tan llarg. Però no sóc un líder veïnal, com alguns em volen anomenar, només sóc un veí que desitjava que aquest barri tornés a ser el que era; a estar tranquil". Així es defineix Rafael Bauest, de 45 anys. Ha viscut sempre al Turó de la Peira i, per ell, el barri és l'escenari de tots els jocs i aventures viscudes durant la infantesa. Quan es va descobrir el trastorn de l'aluminosi al barri i, sobretot, quan el problema el va afectar directament, Rafael Bauest va començar a impulsar nombroses accions reivindicatives: des de pintar els carrers fins a boicotejar actes oficials a la ciutat. Sempre amb un objectiu clar, recordar a l'administració que el problema de l'aluminosi seguia sense un desenllaç cert: "La meua lluita era simple, només volia un pis a canvi del que vaig perdre i el mateix per la resta de veïns". Bauest admet que va ser una època personalment molt dura, on el negociat pel que estava succeint va fer que deixés la família i la feina en segon pla. Fins i tot va haver de demanar la baixa laboral. "He patit molt", admet. "Tinc un problema, no puc deixar de pensar en les dificultats de la gent, fins i tot, quan els meus ja estan solucionats", afirma també. Fins avui, Rafael Bauest ha estat batallant per la causa i se sent satisfet dels resultats de la seva creuada; gaudeix d'un pis modern i gran amb vistes a tota Barcelona. "Em sento privilegiat, poca gent pot gaudir d'una vista com la que tinc al menjador. Veig Collserola, veig el mar i veig com es pon el sol", explica Bauest.

El constructor Román Sanahuja va morir l'any 1996 i les condemnes judicials no han arribat mai

Rafael Bauest té una història una mica més particular que la de la resta del veïnat. Ell havia comprat un pis amb la seva esposa feia poc, quan, com a tantes altres propietàries, els van diagnosticar estructures fetes amb material aluminós. Tot i així, dins de la gravetat, el seu bloc no estava en perill extrem i va ser remodelat per dins, cosa que els permetia poder-s'hi estar mentre esperaven el trasllat. El seu nou destí seria l'edifici que tenien just davant, que havia de ser enderrocat perquè presentava un estat greu d'aluminosi. Per tant, el nou bloc que havia de néixer en aquell terreny seria la seva nova llar. Un fet imprevisible, però, va accelerar els esdeveniments. Les obres del clavegueram d'aquella zona, juntament amb unes pluges molt fortes, van fer que part de l'edifici que s'esperava per ser enderrocat s'esfondrés l'any 2005. Els aldarulls no van acabar aquí, el bloc remodelat de Rafael Bauest i la seva família també es va veure afectat. Aviat van començar a veure que el pis presentava símptomes alarmants. Van aparèixer esquerdes al sostre. Col·locant una bala de colors al terra, van confirmar el que ja temien, l'edifici estava desnivellat. Aquest fet va fer que el desallotjament del seu bloc hagués de ser immediat.

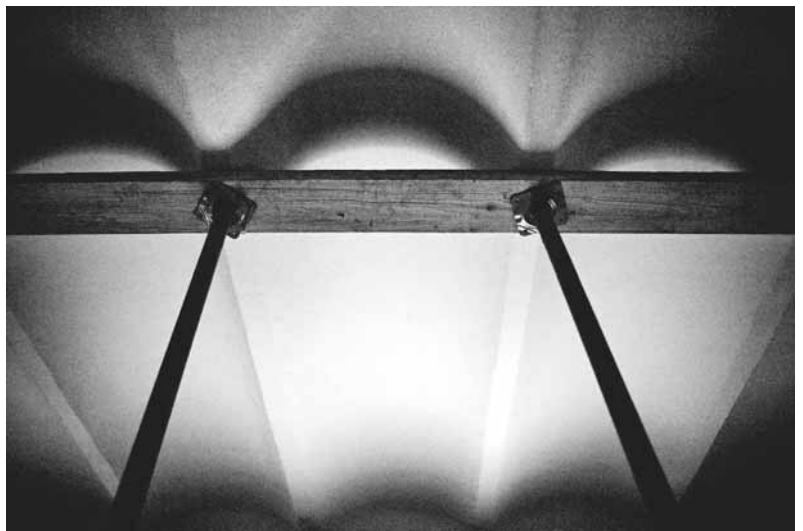
Tant la seva família com la resta de veïnes van ser traslladades en hotels. "Ens van donar diners per poder suportar millor aquells mesos, però, tot i així, el problema van aparèixer ràpidament, sobretot per aquelles famílies amb nens que havien de portar els seus fills a l'escola del Turó i estaven allotjats a l'altra punta de la ciutat", afirma Bauest resignat, ja que, com a pare de dues criatures, va viure el conflicte de primera mà. Tot i que —com ell mateix reconeix— la vida a l'hotel no estava malament per a la gent jove, qui va patir de debò la solució temporal va ser la gent gran. "Els van fer marxar del seu barri de tota la vida, on coneixien cada cantonada i sabien quins arbres feien ombra a les 12 i quins a les 5. Dins dels hotels, la pena els consumia". Rafael Bauest i la seva família, però, van ser conduïts aviat en un dels anomenats *pisos pont*, la seva llar fins que finalitzés la construcció del nou bloc. Aquest pis estava al mateix barri i permetia que el veïnat se sentís de nou a casa. Bauest rememora aquells quatre anys dins el bloc provisional com a positius i en destaca la seva grandària. "En el meu cas, no va ser una tortura perquè estava rodejat de la gent amb qui vaig créixer".

Final feliç?

Finalment, Bauest i la seva família van poder ocupar el pis que s'edificava per a ells: "El procés es va allargar moltíssim i, en aquest sentit, em vaig sentir enganyat per l'administració. Però ara estic content, tenim un pis millor que el que teníem. Tots els veïns hi hem sortit guanyant". Malgrat el descans d'haver acabat amb els maldecaps, Bauest creu que el camí no ha estat del tot net, ja que el pis que tenien abans era de propietat i, actualment, no poden deixar el que tenen en un període llarg de temps. "Jo abans hauria pogut marxar a viure al poble i vendre el pis quan hagués volgut; i ara, per què no ho puc fer? El meu pis era de propietat!", es queixa la seva dona Mercedes.

El més positiu de tot aquest procés, diu ell, és la il·lusió amb què t'enfrontes al dia a dia. La il·lusió de veure que ja falta poc, la il·lusió de saber que ja estàs arribant al final del túnel, que hi veus llum. La part negativa és la d'aquelles persones que no han aconseguit arribar al final del camí. Un veí de la família Bauest va morir sense poder estrenar la casa. Un altre company de replà de tota la vida, Mariano, tenia por de no veure el bloc acabat i va decidir deixar el *pis pont* abans del que li corresponia. "Està content i molt feliç, però aquell no era el seu moment. Hauria d'estar aquí amb nosaltres, però tenia por que li passés alguna cosa". Els veïns i veïnes que han estat reubicades no es queixen, tot i que no amaguen que haurien preferit les claus del pis en comptes de diners i indemnitzacions.

L'altra cara de la moneda dels blocs afectats d'aluminosi és la dels que no han estat enderrocats sinó que s'han anat apedagant. Les propietàries dels pisos rehabilitats no estan tan contentes amb les administracions com en el cas del veïnat que ha canviat d'adreça. El propietari d'una peixateria del carrer d'Aneto assegura que va haver de lluitar per aconseguir "tenir el revestiment de la porta de la botiga igual que el dels portals de les mateixes voreres". "Les obres han estat molt lentes i llargues. Quan a casa es feien les remodelacions,

El deteriorament, l'esfondrament, la reconstrucció o la rehabilitació de les vivendes afectades ha plantejat un problema econòmic, social i polític en aquest humil barri

Moltes veïnes han hagut de conviure amb puntals durant llargs períodes de temps fins a la rehabilitació de les seves cases

Domingo Venero Barberán

vaig haver d'estar-hi molt a sobre. Tenia la sensació que en qualsevol moment podrien desaparèixer", afirma el botiguer.

El problema del Turó de la Peira no ha acabat. Rafael Bauest assegura que l'aluminosi és "una qüestió de temps", que el futur del barri és "enderrocar i edificar". Segons afirma, aquesta seria la solució positiva que "beneficiaria tant el barri com l'administració". "D'aquí cinc, deu, quinze o 50 anys, els pisos que s'han apuntalat i arreglat tindran problemes i l'única solució és començar de nou".

Vint anys de lluita

Quan un enemic fort es creua a la vida de les persones, el més senzill és donar-se per vençuda, deixar que d'altres moguin els fils. Molts veïns i veïnes del Turó de la Peira no van permetre que la impotència que sentien aquella matíada de novembre de fa vint anys els paralitzés. Des del mateix dia que es va ensorrar l'edifici del carrer Cadí, la mobilització es va apoderar dels carrers del barri i va convertir les voreres i l'asfalt en la llar de tothom. El Turó era una família, moltes mans es van agafar per ajudar la gent que es trobava en una situació d'incertesa.

Les deficiències dels edificis del constructor Román Sanahuja ja havien estat denunciades anteriorment. Però eren veus silenciades d'una Barcelona que cridava amb eufòria l'arribada dels

Jocs Olímpics. Després d'aquell fatídic diumenge de tardor, les convocatòries de l'Associació de Veïns van agrupar milers de cares que demanaven un habitatge digne. El 16 de novembre, més de 10.000 persones es van manifestar per demanar responsabilitats i convertir-se en una sola veu que clamava per la justícia. Al llarg d'aquests vint anys de lluita, segons fonts facilitades per Can Basté (el Centre Cívic de Nou Barris), s'han edificat "set edificis nous i hi ha un projecte sobre la taula per la construcció de 150 habitatges i 350 pàrquings".

El problema de l'aluminosi al Turó de la Peira va sorprendre Rafael Bauest de jove. "Jo, en aquells moments, estava per altres coses. Recordo, però, haver assistit a un parell o tres de manifestacions a la plaça Sant Jaume". Pocs anys més tard, va lluitar amb tot el que tenia a la seva mans per defensar el seu barri i la seva comunitat. Amb la indignació gravada al gest, recorda que els principis van ser molt durs: "Aquells anys, la gent ja havia tirat la tovallola, era tot tan lent que era fàcil abandonar". A la primera convocatòria, tan sols va poder reunir 76 persones al carrer, que van clamar per un barri digne utilitzant les mans com a megàfon. Segons el que ell mateix explica, "el sentiment d'empatia inicial que es va viure al Turó de la Peira va desaparèixer amb els anys", amb l'aparició d'una metzina gris: l'enveja.

Tan bon punt l'administració va començar a mostrar les solucions prepara-

des del barri, també hi van començar a haver els primers enfrontaments. Es destinarien una pila de pisos nous al veïnat desallotjat, però no tots els pisos eren iguals: n'hi havia de dues fins a quatre habitacions. Rafael Bauest té dos fills i, per tant, a casa, són quatre. Els va tocar un pis de quatre habitacions. Segons explica ell mateix, alguns dels companys amb els quals va estar lluitant durant anys colze a colze el van acusar d'haver estat "premiat amb aquest pis" per les seves amistats. Bauest, lluitador pel barri del Turó des del principi, es va sentir especialment afectat per les acusacions i confessa que, segons el seu parer, el pitjor de l'aluminosi no va ser destrossar cases, sinó malmetre les relacions al barri. "Alguns desallotjats tampoc van dubtar a treure el màxim profit de la situació i reclamaven mobles que mai no havien tingut, diners per despeses que no tenien i més habitacions de les que necessitaven". L'Ajuntament, amb moltes ganes de compensar el gran error d'haver girat la mirada davant el problema anys anteriors, acceptava gairebé totes les demandes de les veïnes. Un joc brut on cadascú va jugar tot sol, les cartes el millor que va poder. Tot i així, la pinya inicial del Turó es conti-

nuava fent visible en els moments més decisius.

Responsabilitats

La història de l'aluminosi va acabar sense condemnes judicials. Moltes famílies que anys enrere havien comprat un pis al barri de la capital catalana amb els seus estalvis van haver de viure la desfeta de la seva il·lusió. El constructor Román Sanahuja (conegut pel veïnat com "Sangranuja") va declarar pel cas

Després de més de vint anys dels primers esfondraments i estudis sobre l'aluminosi, molts veïns ja gaudeixen d'un habitatge digne -

Domingo Venero Barberán

Es destinarien una pila de pisos nous al veïnat desallotjat, però no tots els pisos eren iguals: n'hi havia de dues fins a quatre habitacions

Turó l'1 de febrer de 1991. L'empresari va afirmar que entre un 10% i un 20% dels habitatges edificats durant el període 1953-1959 s'havien fet amb ciment aluminós. L'Ajuntament de Barcelona va encarregar unes anàlisis, segons fonts consultades a *El País*, que establien que les dades eren més alarmants. Calia destruir 369 habitatges i hi havia vuit illes

de cases més que necessitaven reparacions urgents. El Pla Parcial d'Ordenació del Turó de la Peira va ser aprovat per l'Ajuntament el 1958. Un any més tard, aquest pla es va modificar a causa d'un canvi de favors entre l'empresari i el consistori. L'administració va rebre un terreny a canvi de poder edificar en una zona destinada a parc urbà. A partir de llavors, propietaris i Sanahuja van viure una intensa lluita arran de la ineficiència en la construcció i el manteniment i per irregularitats en el preu dels lloguers.

Sanahuja va morir l'any 1996 i les condemnes judicials no van arribar mai. L'administració es va fer càrrec de la major part dels costos de la remodelació i la renovació del barri. El *desarrollo español* va marcar per sempre i sense condemnes la vida del veïnat del Turó, com la d'altres barris de la ciutat, entre ells, la Pau, la Guineueta o Montbau.

El futur

Però el Turó de la Peira no és només un complex de pisos antics amb aluminosi ni una pila d'edificis restaurats. Igual que el vent que refresca el barri, l'aluminosi s'ha emportat moltes coses. Cases, records i també algunes amistats. Però

igual que el vent, no només s'endú, també ofereix. Algunes de les habitants del Turó de la Peira han renascut de les cendres que va escampar un material gris i destructor. Han deixat enrere les runes i han construït una vida fins i tot millor. La lluita continua i el barri encara té moltes raons per esforçar-se i fer pinya. El veïnat prefereix oblidar aquests vint anys i pensar en les brises d'aire fresc que encara han d'arribar. "Es necessita treballar amb la infància, aconseguir més guarderies i potenciar l'associacionisme per integrar els nous veïnats", diu el president de l'Associació de Veïns del Turó, Antonio Silva.

Contemplant la caiguda del sol de la tarda, els edificis del barri es teneixen de color. Es percep el Turó com un indret evocador, ple de famílies humils que passen, tranquil·les, pels carrers on han crescut. Rafael Bauest està molt convingut de les possibilitats del barri i considera que un projecte de construcció de més escoles bressol, més centres culturals i pisos de protecció oficial podrien ser algunes de les claus de la integració definitiva del barri a la Barcelona del progrés. Una Barcelona que es visualitza, llunyana, des del mirador del Turó de la Peira.

Pau Pérez Sales

“Els CIE recreen estructures carcerenques sense els drets i les garanties d’una presó”

Pau Pérez Sales és psiquiatra i té una llarga trajectòria en l'àrea de la salut mental i dels drets humans. El seu rol de referència en aquests camps l'ha convertit en consultor de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), les Nacions Unides o l'ACNUR, entre altres. L'hem volgut entrevistar per conèixer més a fons les condicions dels Centres d'Internament d'Estrangers (CIE) i resseguir, amb ell, les conclusions principals de l'informe que va dirigir el 2009, *Situació dels Centres d'Internament per a Estrangers a Espanya*, elaborat per la Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiat (CEAR).

Alba Gómez
miralls@setmanaridirecta.info

Després d'haver dut a terme una investigació exhaustiva, vostè apunta que, als CIE, es vulneren els drets més bàsics. Per què haurien de desaparèixer aquests centres?

Els CIE són insensats des de tots els punts de vista. Legalment, vulneren drets bàsics perquè es basen en la ficció legal de distingir entre persones *detingudes* i persones *retingudes* i creen un estat d'excepció que permet acceptar que algú pugui estar reclus per cometre una falta administrativa. Per tant, generen una borsa de persones sense papers *inexpulsables*, la sol·licitud de regularització de les quals, en alguns casos, serà rebutjada d'ofici. Estadísticament, el nombre d'expulsions a través dels CIE és baix respecte del nombre de persones que no aconsegueixen regularitzar tràmits a l'Estat espanyol. Humanament, barregen algunes persones amb ordres d'expulsió derivades d'activitats delictives amb una àmplia majoria de ciutadans com nosaltres, que porten quatre anys o més vivint aquí, que tenen família i una vida establerta. Aquests esdevenen bocals expiatoris d'un sistema que aplica polítiques dures amb finalitats dissuasives. Els CIE, en definitiva, recreen una estructura carcerària, però sense els drets i les garanties d'una presó. Equivalen a detenir algú en una mena de macrocomissaria durant dos mesos... I tenen un efecte criminalitzador: tracten els ciutadans comuns com si fossin delinqüents, cosa que els causa un profund impacte personal i emocional.

“El suïcidi és un alleujament i una escapatòria comprensible davant de tanta angoixa”

Quines són les vulneracions de drets més comunes i les deficiències més greus en les infraestructures i quines són les diferències entre els diferents CIE de l'Estat espanyol?

Cada centre és un món i no podem generalitzar. Però, en termes generals, els centres que vam visitar es caracteritzaven per l'amuntegament, la manca d'atenció mèdica -especialment, psicològica- i, en alguns casos, fins i tot per la manca de materials bàsics com ara sabó, roba de llit, muges de roba, etc. Vam detectar que moltes persones passen setmanes amb la mateixa roba... D'altra banda, l'absència d'in-

formació és constant: poques vegades se'ls lliura el full d'informació de drets i deures del centre i gairebé mai no se'ls assessora per fer la sol·licitud d'asil. La majoria de persones, a més, desconeixen el nom del seu advocat i no poden comunicar-s'hi. Tampoc tenen accés als mitjans de comunicació ni a Internet... Tot això els genera angoixa i impotència.

L'informe que va dirigir també alertava que, en alguns casos, les persones retingudes no disposen ni d'un certificat d'estada al centre...

Sí. Com explicava, un grau molt gran d'indefensió de les persones retingudes sorgeix de la foscor i la desinformació en què es troben. Per exemple, malgrat que es du a terme una monitorització molt rigorosa dels dies d'estada en

àries, però a presó”

aquests centres, sovint no s'atorga una acreditació del temps d'estada als centres a les persones retingudes: no se'ls lliuren certificats, si aquestes no ho sol·liciten explícitament o els funcionaris no decideixen fer-ho voluntàriament.

Parlins dels casos de maltractaments i de tortures perpetrats als CIE que esmenta al seu estudi.

Les connotacions que suscita el mot *tortura* generen un rebuig fort entre els funcionaris o els polítics: bona part de la població vol creure que això, aquí, no passa i titllen denúncies com les nostres d'“exagerades” o de “sensacionalistes”. Lamentablement, quan vam visitar aquests centres, vam poder constatar, aplicant criteris molt estrictes i contrastant la informació, casos de tortures documentats amb informació de primera mà: amb testimonis i comunicats mèdics de les lesions. Cal recordar que, quan parlem de tortura, ens referim a l'exercici de la violència per part d'un funcionari amb la finalitat d'intimidat o de castigar, de manera exemplaritzant, al marge de les sancions previstes al reglament. És el *castig pel castig* que evidencia l'exercici més brutal del poder. Algunes pràctiques que vam detectar als CIE eren, per exemple, tancar una persona en un lloc sense videovigilància per trencar-li la mà a puntades de peu o fracturar-li una costella i amenaçar-la dient-li que expliqués a la resta de persones retingudes què els podria passar si es resistissin a pujar a l'avió per tornar al seu país. Aquests casos passen a l'Estat espanyol i una democràcia no pot permetre-s'ho. Volem que els funcionaris parlin de vostè i tinguin les mans netes.

—
“Davant les injustícies, els maltractaments, cal que anem al jutjat per dur a terme la batalla legal”
 —

S'han investigat aquests casos i, si ha estat així, s'han denunciat les seves responsables?

El Ministeri de l'Interior va ser receptiu amb les dades que vam publicar a l'informe i va prometre que es duria a terme una investigació interna, però la va tancar al cap de pocs dies d'haver-la oberta. D'altra banda, alguns processos judicials promoguts des de la societat civil segueixen oberts i caldrà que estiguem pendents de què passa. Pel que fa al nostre estudi, avui, més d'un any després, caldria tornar-lo a fer per poder determinar si s'han produït avenços. Ens consta que alguns policies van ser identificats, que alguns centres permeten l'accés a la Creu Roja, que s'han fet convenis amb escoles d'advocats per facilitar informació gratuïta dins dels CIE, que en alguns casos s'ha reestructurat el sistema de visites... aquest és el camí.

A més de documentar alguns casos de tortura, l'informe que va dirigir també adverteix dels efectes psicològics que sofreixen les persones retingudes als CIE: entre un 7,7 i un 15,2% de la gent interna té idees de suïcidi i un 87,2% sent tristesa i ganes de plorar. Podria apuntar les causes principals d'aquests trastorns?

Una cosa són les idees de mort i l'altra tenir una ideació suïcida estructurada (que afecta només entre l'1 i el 2% dels casos). Els qui tenen la idea de suïcidi, però no una ideació, reflecteixen la desesperació, la impotència, la ràbia, la humiliació i el sentit radical d'injustícia. El suïcidi és un alleujament i una escapadòria comprensibles davant de tanta angouxa. Això ens ha de fer reflexionar sobre la responsabilitat legal de l'Estat, que, entre altres coses, nega l'atenció psiquiàtrica als detinguts. Quant a la resta de trastorns psi-

cològics, són causats per dues raons fonamentals: les pèrdues (de la parella, dels fills, dels amics, etc.) i el trencament del projecte de vida. Com reaccionaria un ciutadà qualsevol, amb fills al càrrec, si l'han d'expulsar d'un país, ho ha perdut tot i sap que no podrà tornar en aquest país fins al cap de deu anys? Aquest sistema juga amb la vida de les persones com si fossin ninots d'un videojoc i oblida que tenen noms i cognoms, vides, sentiments i lliures.

Què podem fer, doncs, les organitzacions civils i els moviments socials, per impedir que es continuïn vulnerant els drets de les persones estrangeres amb impunitat?

El primer que cal fer és propiciar el diàleg. Quan elaboràvem el nostre estudi, el Ministeri de l'Interior ens va permetre accedir lliurement als centres. Aquest camí va permetre fer aflorar coses positives i coses, indubtablement, negatives. D'altra banda, hi ha l'imperatiu moral de denunciar les vulneracions bàsiques de drets quan es disposa de la informació apropiada. La denúncia ha de ser seriosa, rigorosa, creïble i ha de mantenir uns estàndards d'autoexigència molt elevats... Cal procurar de no exagerar cap dada, perquè la realitat ja és prou terrible... Si contem els fets amb rigor contribuïm a provocar la indignació ètica, que és el pas necessari per voler canviar les coses. També existeix la via legal. Davant les injustícies, els maltractaments, les discriminacions, etc., no n'hi ha prou amb el clam. Cal que anem al jutjat per dur a terme la batalla legal. És un tràmit difícil ja que, en molts casos, les persones denunciades s'arrisquen a ser *contradenunciades* i a afrontar penes més grans. Els costos que s'imposen per exercir l'acusació particular són nombrosos, així com les traves que té el sistema jurídic per poder exercir la tasca de vigilància de la societat civil en casos d'injustícia. Amb la via judicial, tenim l'experiència que hem de ser tossuts, com pedres dins la sabata.

Finalment, com podem evitar que les persones retingudes deixin de tenir la percepció d'abandonament i d'insolidaritat que han manifestat tantes vegades?

Cal acompanyar-les. Certament, vam constatar que tenen la sensació que no interessen a ningú, que la societat els gira l'esquena i que les organitzacions no les acompanyen. I tenen molts problemes pràctics relacionats amb l'assessoria legal, amb elements bàsics de dignitat (manca de roba, de targetes de telèfon...), amb el contacte amb les famílies, etc. És molt important que l'escalfor humana travessi la bombolla de ciment a través del contacte solidari. Que les persones fem el que les institucions els neguen.

FOTOGRAFIES:
David Fernández

Petites victòries importants

L'any 2006 un estudi del Parlament Europeu ja alertava del maltractament i de les condicions precàries a què són sotmeses les persones retingudes als CIE de l'Estat espanyol. Un avís, però, poc efectiu: les condicions d'aquests centres —una mena de semipresons, amb mots de Pérez Sales— no van canviar gaire; tant és així que, ara fa just un any, ens vam assabentar de la tràgica mort d'un jove de 22 anys al CIE de la Zona Franca de Barcelona.

Avui, llegir l'informe *Situació dels Centres d'Internament per a Estrangers a Espanya*, dirigit per l'entrevistat, ens permet recórrer els nou CIE espanyols un a un i constatar, amb detall, quina mena de drets s'hi vulneren. Un treball de camp que ha estat actualitzat, aquest mes de març, per la xarxa d'associacions europees contra la retenció de persones refugiades i estrangeres, Migreurop, que ha visitat el CIE madrileny d'Aluche —un dels més precaris— i n'ha relatat el dia a dia, que ha descrit com una mera presó convencional.

Tot i que els canvis es produeixen amb comptagotes, fa poc, hem conegut dues victòries petites, però importants, de la societat civil. La primera és la interlocutòria dictada pel jutjat d'instrucció número 6 de Madrid, segons la qual, a partir d'ara, les ONG podran accedir lliurement al CIE d'Aluche. La segona és la que ha dictat el jutjat de vigilància del CIE valencià de Zapadores, que insta la direcció del centre a facilitar l'atenció social de les persones preses, dignificar-ne l'atenció mèdica, garantir-ne l'atenció jurídica i eliminar les limitacions de les visites de familiars. Esperem que el llistat de petites victòries importants continuï creixent...

Dansateràpia: un ball per la salut i l'empatia

Un segle després de ser teoritzada per la ballarina Mary Wigman, la dansateràpia (o dansa moviment teràpia) es normalitza com a mètode de rehabilitació psicofísica de la persona. Tutors i tutores

d'aquesta disciplina s'incorporen, a poc a poc, a les estructures mèdiques i, al mateix temps, es multipliquen els cursos i les institucions partidàries del seu ús a l'hora de tractar diferents patologies.

Àlex Romaguera

quadernsdillacura@setmanaridirecta.info

Olga Villena va inaugurar el Centre d'Harmonització Corporal a Reus a viat farà deu anys. Des del seu equipament ubicat al casc antic de la població, aquesta mestra llicenciada en Pedagogia Terapèutica i Educació Especial per la Universitat Rovira i Virgili coordina sessions on ajuda les persones a desenvolupar maneres de defensar-se del seu dolor emocional. Olga Villena s'afegeix a les desenes de pedagogues que apliquen, arreu de Catalunya, el ball i el moviment del cos com a mitjà de rehabilitació. Una tècnica sorgida durant els anys 20 a Alemanya de la mà de Rudolf von Laban i que la seva alumna, la ballarina Mary Wigman, va desgranar en l'assaig *El llenguatge de la dansa*, on analitza les virtuts d'aquesta modalitat terapèutica.

Al costat d'altres professionals que van emigrar als Estats Units la dècada dels 50, Wigman va ser la primera que va crear un centre dedicat a ensenyar-la, si bé la referent és la ballarina Marian Chace, pel fet d'haver traslladat la dansateràpia als hospitals nord-americans que tractaven pacients amb psicosis i esquizofrènia.

Permet que les pacients s'expressin i, a partir del seu comportament, donin pautes a la tutora per millorar un trastorn que és abordat amb altres teràpies

L'any 1965, Chace va impulsar, a Nova York, l'American Dance Therapy Association, on avui s'agrupen un miler de dansaterapeutes, alhora que la tècnica guanyava terreny en les seves funcions. No només es va millorar la metodologia, sinó que també es va començar a aplicar a persones afectades per discapacitats motores o sensorials.

Mentrestant, a Europa, la tècnica va arribar a mitjan segle XX, en particular, al Regne Unit, França i Itàlia, que van a aprofundir les seves possibilitats. També va passar a l'Amèrica del Sud, gràcies a la terapeuta María Fux, coneguda per les seves innovacions del mètode. Al nostre país, en canvi, la dansateràpia s'ha implementat a partir de 2004, any en què va sortir la primera promoció de graduades a la Universitat de Barcelona.

Les sessions en grup, on s'utilitzen objectes, fomenten l'expressivitat de la persona

-
Arxiu

Comunicar en silenci

La dansateràpia utilitza el moviment com un mitjà per solucionar conflictes emocionals o psicològics, partint del fet que "tot moviment corporal du canvis en el psíquic i promou la salut i el creixement personal". Així ho recorda Olga Villena, que també fa referència a la connexió entre cos i ment i el valor de la comunicació no verbal per conèixer l'estat d'ànim de qualsevol persona i

començar a tractar les seves problemàtiques interpersonal o intrapsíquica. "El cos expressa símptomes, d'aquí que la seva lectura permeti comprendre i treballar els aspectes que no s'expressen amb les paraules", diu Mirta Baier, psicòloga argentina. Igualment, per l'Associació de Professionals de la Dansa de Catalunya, "la dansateràpia ajuda a canalitzar tensions, a més de fer aflorar el pensament subjacent". No s'ha de confondre, però,

amb la dansa creativa, que es limita al desenvolupament harmònic de la persona, però que no tracta les afectades per trastorns psicomotrius, educatius o emocionals.

Esvaint les pors

La teràpia a través de la dansa va adreçada a diversos grups: des de persones amb alguna discapacitat, fins a les que pateixen retards cognitius, autisme,

BEATRIZ ELENA LONDOÑO, DANSATERAPEUTA D'UN HOSPITAL DE DIA A L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

“No canviarem el món, però podem millorar la qualitat de vida”

alteracions psicòtiques, síndrome de Down o víctimes d'alguna agressió, maltractament o addicció. També es desenvolupa amb gent adulta o que ha sofert vessaments cerebrals, accidents, lesions medul·lars o problemes de mobilitat. Així, la dansa moviment teràpia (DMT, en sigles) ajuda les pacients a expressar-se, interactuar i, a partir del seu comportament, donar pautes a la tutora per millorar un trastorn que és abordat conjuntament amb altres terapeutes. “Amb aquest mètode, es recuperen capacitats que han estat minvades, cosa que afavoreix el procés psicoterapèutic per a una posterior comunicació verbal”, explica Olga Villena. Concretament, la comunicació s'observa a través de la respiració, el ritme i la dinàmica de moviment. Formes davant les quals la terapeuta, en coordinació amb les psicòlogues, psiquiatres, fisioterapeutes i altres professionals de la rehabilitació, dissenya un procés terapèutic que fa el seu curs i es modula continuament.

Tot plegat té lloc en centres de salut, llars d'infants, residències, sanatoris o clíniques de rehabilitació. Espais on la dansateràpia conviu amb l'aromateràpia, la fototeràpia, la biodinàmica emotiva, l'acupuntura i altres tècniques no agressives. És en aquest univers on la dansateràpia arrela com una aportació a la medicina i posa en òrbita el valor de la comunicació per vèncer la por i els trastorns personals.

A través del moviment corporal, els terapeutes treballen els conflictes emocionals o patologies motores.

-
Arxiu

Quan et vas interessar per la dansateràpia?

Quan estudiava a la facultat, a Colòmbia, feia pràctiques de psicologia durant l'horari nocturn en un col·legi on arribaven adolescents descartats d'altres centres pel seu comportament o rendiment acadèmic. La majoria tenien actituds violentes, eren addictes a les drogues o arrossegaven un historial d'abusos sexuals per part de la família o de persones conegudes. Vaig buscar per Internet tècniques que anessin més enllà de la paraula a fi de treballar amb ells. Va ser quan vaig conèixer la dansa moviment teràpia, una tècnica per la qual sóc a Catalunya fent un màster a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Quina funció li atorgues?

És una eina dins d'un procés terapèutic aplicat a persones amb patologies i a qui els costa expressar-se en paraules. Un mitjà pel qual tenim bases de psicologia evolutiva, psicologia conductual o teoria del moviment. No es tracta, doncs, d'anar a ballar i punt. El que fem és interpretar la manera com es mou i s'expressa la persona, si té les espatlles tancades, les mans creuades o

manifesta contacte visual. Això ens indica si està trista o pateix alguna situació dolorosa.

Quin procés segueixes?

Primer faig un *checking*, que pot ser més o menys difícil en funció de cada circumstància, i després s'inicia l'escalfament. Mirem d'animar la persona a participar, a través d'objectes, pilotes, globus... i que el moviment sigui òptim per a la teràpia, tot i que sabem que la persona pot estar bloquejada un dia i el següent estar més predisposada.

Els resultats triguen a arribar?

Cal tenir paciència i dedicar-li moltes sessions. Si m'hagués quedat amb la primera reacció d'una de les noies amb qui treballa, per exemple, em sentiria frustrada, ja que d'entrada no em parlava. Després, hi ha casos en què adapto la música als seus gustos per tal que, a través d'ella, les persones s'activin i aboquin els seus sentiments. Es tracta d'obrir-los finestres perquè s'expressin.

Cada persona exigeix un tractament específic?

Per això elaborem un perfil de moviment, on definim el flux, l'espai, el

temps i altres variables. Després, en coordinació amb el psicòleg, analitzem les situacions, ja que, a través del joc, pot sortir la mort, impulsos al suïcidi i altres pensaments. Sovint, la persona hi aboca la seva vivència, cosa que ens ajuda a abordar les seves crisis amb mesures concretes.

Es millor treballar en grup o fer-ho individualment?

Dins el grup, la confiança entre els participants és enriquidora, tal com m'he trobat en sessions amb discapacitades. En qualsevol cas, cada dia fem un reunió amb la terapeuta i la resta de professionals per veure què és més necessari.

Creus que la dansateràpia és apta per a qualsevol àmbit?

L'aplicació és vàlida per a tothom perquè, a través d'ella, sempre afloren coses. Ara bé, hi ha persones a les quals potser no traurem del seu estat, però la qualitat de vida les quals, amb el treball continuat, podem millorar. En tot cas, la dansateràpia s'ha d'acompanyar d'un treball interdisciplinari on intervien altres tractaments.

Pautes alliberadores

Els mètodes més coneguts de la dansateràpia, que sempre es desenvolupa en espais oberts per no condicionar les persones tractades, són el Mètode Laban d'Anàlisi Corporal (LMA), el Movement Psychodiagnostic Inventory (MPI) i el Perfil de Moviment de Kestenberg. Aquestes variants rehabilitadores apliquen quatre tècniques:

Ball: S'estimula per tal que la pacient representi un moviment i manifesti un determinat sentiment.

Improvisació: S'intenta que la persona tractada representi un estat d'ànim a través de moviments improvisats.

Imitació: En funció de com imita una situació la persona, la terapeuta rep una informació o una altra d'ella.

Creació: Es provoca que la pacient creï el seu propi moviment, amb la idea que expressi el que sent.

WTF?

FOTOGRAFIA: Jaume Carrera

La silueta de la plataforma petrolífera Deepwater Horizon del golf de Mèxic feta grafit evoca la trista sort dels més de 4,9 milions de barrils de cru que l'Atlàntic es va empassar d'un glop enverinat el 20 d'abril de fa un any. La marea és negra i blavosa en la ment del grafiter que plasma la seva ira contra la principal responsable del desastre més greu del continent americà i un dels més greus de la història, British Petroleum (BP). L'artista, que firma amb una àncora per si algú dubtava del seu profund respecte pel mar, convida a fer boicot a la firma petrolífera britànica que un bon dia va deixar el seu autògraf a tinta negra sobre l'oceà i va alterar per sempre més l'ecosistema del golf marí.

No cal usar la demagògia; un any després, BP continua demanant perdó. Ha anunciat que invertirà un bilió de dòlars en la recuperació dels recursos naturals danyats pel vessament. En un vídeo promocional titulat *Un any de canvis*, a més de recordar els onze operaris que van perdre la vida en l'explosió, anuncia que la companyia ha creat un organisme de seguretat interna que treballa en totes les infraestructures que té al planeta. Qui dóna la cara en l'audiovisual no és el responsable de BP que l'any passat va pronunciar aquestes paraules màgiques: "We're deeply sorry" ("Ho sentim profundament"). El responsable de l'empresa és el britànic Tony Hayward, caricaturitzat per

la sèrie *South Park* en un capítol on el dirigent repeteix la frase en tots els contextos de la seva vida: a bord d'un vaixell, tot esquiant, fent galetes a casa seva, nu sobre una catifa a la vora del foc...

Sentir-ho no és suficient segons l'organització ecologista Greenpeace, que acaba de publicar un informe on denuncia que ni BP ni el cos de guardacostes no van fer mesuraments acurats del cru vessat, fet que genera una incertesa legal a l'hora de fixar compensacions. El poderós lobby considera que la firma britànica va intentar minimitzar els efectes de l'accident i va desviar l'atenció científica cap a la recuperació natural, en lloc d'analitzar exhaustivament l'impacte ecològic. Més a prop del desastre, una científica local dissident de les tesis del govern nord-americà assegura a *The Guardian* que, avui, encara hi podria haver un 50% del cru al fons marí; Greenpeace eleva el percentatge al 80%.

Enfonsats dins el negre fangós, una nena i el seu gos miren enrere la tragèdia, com també ho fan —encara amb ràbia— les professionals de la pesca i el turisme i, sobretot, la fauna i la flora afectada pel vessament. Del quadre pictòric, però, en destaca un element absolutament inigualable, l'expressió més afinada i eloqüent: WTF? (*What the fuck?*).

Mar Carrera

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

'Divendres' ofereix consells per fer bé l'operació bikini'

Sota el títular "La doctora Montse Folch ens posa a punt per l'operació bikini", el programa *Divendres* de TV3 va destinar un espai, durant l'edició del 27 d'abril, a incentivar les dietes de cara a l'estiu. Espartac Peran i una doctora de la clínica privada Teknon, des d'una platja de Platja d'Aro, van parlar sobre els mètodes i els aliments més recomanables per fer bé l'anomenada *operació bikini*. Amb el tractament d'aquest tema, sembla que les guionistes de *Divendres* ignoren les recomanacions fetes per l'Observatori de les Dones en els Mitjans de Comunicació, que ha fet campanyes contra la difusió d'aquest tipus de dietes: "Quan es parla de les dones, s'associa la salut amb altres valors considerats desitjables com, per exemple, el reconeixement social, l'èxit, estar prima o la joventut". També ignoren les recomanacions de l'Associació Contra l'Anorèxia i la Bulímia, que indica que "la difusió del model estètic de primera, control i èxit com a sinònim de bellesa a través dels mitjans s'ha identificat com un factor determinant per l'aparició de trastorns en la conducta alimentària". XAVI MARTÍ

MASS MÈDIA

L'imperi contraataca

L'endemà de la sentència que permet que Bildu es presenti als comicis del 22 de maig, el diari *La Razón* va obrir edició amb un contundent "ETA gana, España pierde", acompanyat d'una fotografia del TC amb una gran bandera espanyola. En canvi, a la portada de la seva edició catalana, la capçalera titulava "ETA gana, la democracia pierde" i s'havia prescindit de la fotografia de l'edició estatal. D'altra banda, el programa televisiu *La vuelta al Mundo Express*, del canal Veo7, va arrencar amb un discurs del seu presentador Carlos Cuesta acompanyat d'una urna electoral amb l'anagrama d'ETA al seu interior. Cuesta va dedicar dos minuts a acusar el govern i els magistrats del TC "d'introduir Bildu-ETA a les institucions" i va mostrar les fotografies dels jutges que van votar en contra d'il·legalitzar la coalició *abertzale*. DAVID BOU

PREMSA

El segrest a Líbia del periodista Manu Brabo compleix un mes

El fotoperiodista *freelance* Manu Brabo i dues periodistes més van ser segrestats el 5 de maig per les tropes lleials al Coronel Gaddafi mentre duïen a terme la seva tasca informativa al front de la guerra que assola Líbia. El govern llibi ha reconegut que manté Brabo reclús en una presó militar de Trípoli i la diplomàcia espanyola afirma que continua negociant amb absolut secretisme el seu alliberament. Després d'un mes de captiveri, la plataforma que demana la seva llibertat, Free Manu Brabo out of Libya, va convocar concentracions a diverses ciutats de l'Estat espanyol per reclamar l'alliberament de les tres periodistes, l'accés a informació oficial i actualitzada de la situació i una implicació més gran dels organismes oficials i els mitjans de comunicació. D.B.

MITJANS ALTERNATIU

'L'Accent' i 'La Burxa' arriben als 200 i als 150 números

La publicació quinzenal d'àmbit nacional *L'Accent* (periòdic popular dels Països Catalans) va complir 200 números a finals d'abril i ho va voler commemorar amb una entrevista a doble pàgina amb tres de les persones que van iniciar aquest projecte comunicatiu de l'esquerra independentista el gener de 2003. Amb una tirada de 4.000 exemplars i una distribució gratuïta -no exempta de les subscripcions voluntàries necessàries, que ajuden a finançar el projecte-, *L'Accent* ha anat evolucionant durant la seva trajectòria i ha introduït canvis com la impressió en color, l'augment del nombre de pàgines i una nova web (www.laccent.cat) actualitzada setmanalment i on es pot consultar l'hemeroteca i descarregar tots els números que s'han editat fins ara. D'altra banda, el periòdic de comunicació popular del barri de Sants *La Burxa* també va assolir la fita de publicar el seu número 150, després de més de tretze anys lluitant mes rere mes per aportar una visió crítica de la realitat al veïnat d'aquest barri barceloní i dels seus barris adjacents. D.B.

MASS MÈDIA

Campanya internacional pels drets d'autoria de les periodistes

S'està estenent una nova forma d'abús cap a les professionals del periodisme entre les empreses de comunicació: els contractes on s'exigeix la renúncia total dels drets com a autors dels seus treballs, tal com denuncia la Federació Internacional de Periodistes (FIP). La publicació d'un text, una fotografia o un audiovisual en un mitjà no comporta la renúncia dels drets d'auto-

ria sobre aquesta feina i, en cas de futures reedicions o de cessions a terceres parts, la periodista manté

els seus drets de rebre un reconeixement moral com a autora, del control de la integritat de la seva feina i d'obtenir una remuneració adequada per la mateixa.

Aquests drets, reconeguts en l'àmbit internacional per tractats com la Convenció de Berna i la legislació sobre drets d'autoria de l'Organització Mundial de la Propietat Intel·lectual, cada cop són més vulnerats per "un creixement dels con-

tractes abusius mitjançant els que els propietaris dels mitjans exigeixen la propietat completa dels drets d'autor que corresponen als periodistes", segons explica la secretària general de la FIP, Beth Costa, que ha qualificat aquesta pràctica com "una gran amenaça per a la nostra professió".

Per denunciar aquesta situació, la FIP -que a casa nostra està representada pel Sindicat de Periodistes

de Catalunya, la Unió de Periodistes Valencians i el Sindicat de Periodistes de les Illes Balears- va iniciar una campanya el 23 d'abril, Dia Internacional del Dret d'Autor. La iniciativa contempla introduir aquest tema en l'acció sindical de les seves afiliades amb la idea d'incloure el respecte als drets d'autoria i la seva remuneració efectiva als convenis col·lectius dels mitjans. JOAN CANELA

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

La Tele. De plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar. Canal 37 de la TDT Graella sencera a www.latele.cat. Resintonitza la tele per trobar-nos!

Dilluns, 23h. Docu...mentals: Festa i compromís. Dimarts, 22h. Docu...mentals & Gènere: Un racisme a peine volió. Dimecres, 21:30h. HoritzóTV: Joe Nakibinge, el Mercat de Calaf i secció UnderCinema. Dijous, 22h. Y tu qué miras gilipollas? Divendres, 21h. Programa de l'aigua. Dissabte, 21h. La Xerrada: Mujeres con patria y sin estado. Diumenge, 23h. Zienza i Zpirtu: Eco Salut: saló de salut i de qualitat de vida.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

Assessora Cooperativa

Assessorament cooperatiu

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premà, 15, La planta - Bon 93 318 81 62

BarriSants.org

La Burxa

comunicació popular
des de 1998

Teteria Malea
cooperativa autogestionària

vine a comprar les necessitats

c/Riego 16
barri de Sants (Bcn)
Obert de dimarts a diumenge
dilluns i caps de setmana
tancat al matí

DIRECTA

SUBSCRIU-TE
ARA!

www.setmanaridirecta.info

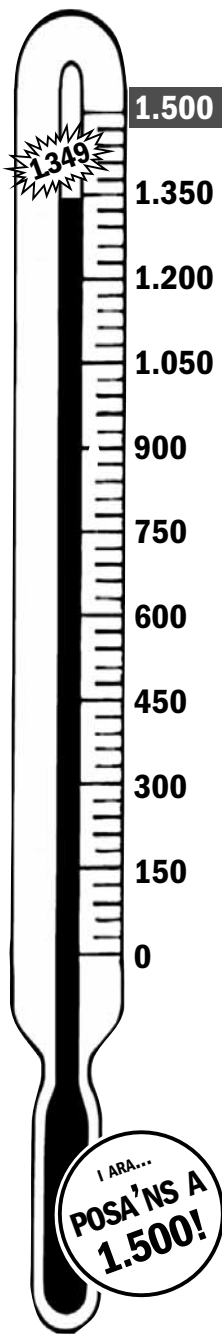
disco
100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Dijous 14 d'abril es va inaugurar l'exposició d'il·lustracions de la DIRECTA

És al Centre Cívic Parc Sandaru
[Buenaventura Muñoz 21, Barcelona]

SI VOLEU PORTAR L'EXPOSICIÓ A ALGUN LOCAL, ATENEU, CASAL, CENTRE CÍVIC, etc. POSEU-VOS EN CONTACTE AMB NOSALTRES A: directa@setmanaridirecta.info

Del 14/04/2011 al 07/05/2011

IL·LUSTRACIÓ DIRECTA

Il·lustració de premsa

INAUGURACIÓ
Dijous
14 d'abril
20h

El setmanari informatiu La directa fa 5 anys que és un mitjà de comunicació que informa des de i per als moviments amb l'objectiu d'acostar totes les realitats d'una forma eficient a la societat. A la mateixa tasca s'hi ha sumat els il·lustradors i il·lustradores que posen imatges als reportatges, articles i campanyes que La directa ha engegat. En aquesta exposició podrem veure la feina feta per moltes d'elles.

Centre Cívic Parc Sandaru
Buenaventura Muñoz 21
08011 Barcelona
www.setmanaridirecta.cat

Butlleta de subscripció

SETMANARI DE COMUNICACIÓ
DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa
Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Rosselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoluto · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Ectècera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espiral · Ample, 4 | Llibreria La Siglantana · Av. La Aigueta, 128. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera · Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64 | Espai Fumàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | Llibreria Bordas · Major, 95. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Història-dora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrillo, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Per una comunicació lliure...

T'hi apuntes?

Avancem juntes!!

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EL PAKISTAN · L'ASSASSINAT DE BIN LADEN A LA VALL D'ABBOTTABAD ÉS INCREÏBLE PER MOLTS MOTIUS

L'espectacle sagnant continuarà

Farooq Sulehria és periodista, un dels fundadors del diari digital d'informació alternativa sobre el Pakistan viewpointonline.net i col·laborador de 'Znet', entre d'altres publicacions d'esquerres a Europa i Austràlia. Actualment, treballa al setmanari amb base a Estocolm 'Internationalen'. Abans de marxar del Pakistan, va treballar als diaris 'The News', 'The Nation', 'The Frontier Post' i 'Pakistan'. En aquest article, fa una anàlisi condensada de la situació del seu país arran de la mort de Bin Laden.

Farooq Sulehria,
periodista pakistanès
Londres

El sensacional assassinat del cap d'al-Qaida, Ossama Bin Laden, ben protegit en un edifici a la panoràmica vall d'Abbottabad, és increïble per molts motius. Un dels que crida més l'atenció és que Bin Laden fos atrapat en un país que es considera un aliat dels EUA en la guerra contra el terror. El general Musharraf, president del país, però, en va oferir la clau en una ocasió. A la contraportada del seu famós llibre *A la línia de foc* (2006), s'hi llegeix: "Poc després de l'11S, quan molts líders d'al-Qaida van fugir cap a l'Afganistan i van creuar la frontera cap al Pakistan, nosaltres vam començar a jugar al gat i la rata amb ells. El més important de tots, Ossama Bin Laden, encara és inaccessible mentre escric aquestes línies, però n'hem agafat molts d'altres, molts. N'hem capturat 672 i n'hem entregat 369 als EUA. Hem guanyat recompenses per valor de milions de dòlars. Aquí, explicaré la història de les persecucions més significatives". Musharraf ha estat el cap militar del país, el president i l'artífex de la política del gat i la rata des que Bin Laden es va escapar de Tora Bora per acabar a la mansió que avui dia veiem incançablement a les nostres televisions arreu del món.

Els serveis secrets (ISI) diuen que no sabien que Bin Laden vivia a la casa, però és mentida

Però ara, el joc del gat i la rata es troba exposat i deixa l'exèrcit del Pakistan profundament avergonyit. El 3 de maig, un portaveu del serveis secrets pakistanesos, Inter-

DIEGO IBARRA

Les víctimes de 'la guerra contra el terror' han provocat al Pakistan un sentiment antiamericà a vegades manipulat pels serveis secrets

Services Intelligence (ISI), va assegurar a la BBC que ignoraven que Bin Laden vivia a l'edifici, cosa que és mentida, segons un excap de l'ISI i un devot seguidor d'al-Qaida, Gen Hameed Gul. En una entrevista gravada, Gul explica que imaginava-se que Bin Laden es trobava a Abbottabad sense que les autoritats ho sabessin "és una mica sorprenent". Més enllà dels militars, diu Gul, "hi ha la policia local, l'Oficina d'Intel·ligència, la intel·ligència militar i l'ISI; tots tenien presència al voltant de la casa".

Per entendre la política del gat i la rata, cal mirar enrere. L'ISI és l'agència d'espionatge més poderosa del país. Des de l'ombra, controla la política externa, els càrrecs polítics i els mitjans de comunicació. Mentrestant, l'exèrcit, com a institució, és el poder polític i econòmic més important del Pakistan. Des de la independència britànica de 1947, l'exèrcit ha governat el país durant 33 anys. Governava i controlava centenars d'empreses, des de bancs a fàbriques de ciment. L'exèrcit del Pakistan és el principal propietari a tots els sectors industrials i financers i un terç del pressupost de la reserva federal és per defensa.

Des de l'inici del conflicte afganès, el 1979, l'ISI ha estat un actor clau al territori. Els seus estrate-

gies i l'exèrcit pakistanès consideren l'Afganistan un camp de proves que promou el que ells anomenen la "profunditat estratègica" en cas d'agressions, o un hipotètic conflicte amb l'Índia. Però els militars també volen augmentar el control a l'Afganistan per guanyar influència als estats de l'Àsia Central amb immenses reserves de gas. És per

Les xarxes dels talibans i d'al-Qaida han estat protegides i subvencionades per l'ISI pakistanès després de l'11S

això que les xarxes dels talibans i d'al-Qaida han estat protegides i subvencionades per l'ISI després de l'11S. L'estratègia és esperar que els EUA es retirin. Com va passar amb les tropes soviètiques durant els anys 80, l'ISI espera que les tropes americanes marxaran si els talibans continuen dessagnant-les. Així doncs, els militars han estat manats per al-Qaida i els talibans mentre caçaven al costat dels nord-americans. La unió amb els EUA

els ha reportat 11.000 milions de dòlars en ajudes militars (7.600 milions d'euros) des de 2002 i ha alimentat la idea de seguretat del la "profunditat estratègica". Tot i així, Washington va descobrir la realitat del gat i la rata al cap de poc i, el 2004, va començar a atacar amb avions espia no tripulats -els anomenats *drones*- les zones frontereres entre el Pakistan i l'Afganistan, a Waziristan, on suposadament s'amagaven els santuaris talibans, i va assaltar la mansió d'Abbottabad l'1 de maig sense donar cap avís previ al Pakistan.

Quan el president americà Obama va mencionar la cooperació pakistanesa en la caça de Bin Laden, es tractava d'un acte de subtil diplomàcia, ja que, sense el suport logístic del Pakistan, Washington sap que les tropes de l'OTAN es moririen de gana a l'Afganistan. I per la seguretat de les línies de subministrament, Washington continuarà caçant al costat de l'ISI i dels seus militars. Aquests, en trobar-se exposats, possiblement canviaran d'estratègia: durant una temporada, lluitaran més seriosament al costat dels nord-americans contra l'anomenat *terror*. Tampoc no podrien deixar de fer-ho, ja que l'exèrcit del Pakistan, des de 1950, ha estat entrenat i

armat pels EUA. Un embargament militar dels EUA no només desarmaria el Pakistan, sinó que costaria als generals pakistanesos els seus negocis i el seu nivell de vida.

Mentre els EUA continuïn a l'Afganistan i l'exèrcit governi el Pakistan, la guerra afganesa continuarà oberta

Els "objectius estratègics", que és com s'anomena els talibans i al-Qaida i les seves contraparts pakistaneses als mitjans locals, no són només un imperatiu per a la "profunditat estratègica" i la paranoia de seguretat, també són vitals per crear conflicte a l'Índia, a la zona del Caixmir. Els militars necessiten mantenir viu el conflicte amb l'Índia, tota l'estructura militar pakistanesa s'aguanta sobre l'amenaça imaginària del país veí. Amb Bin Laden o sense, mentre els EUA continuïn a l'Afganistan i l'exèrcit pakistanès continuï governant el país, el conflicte afganès continuarà obert.

, roda el món

XILE • L'EDUCACIÓ SUPERIOR SE SOSTÉ EN EL DEUTE DE LES FAMÍLIES AMB ELS BANCS

Protestes i aturades generals per reclamar la reforma urgent del sistema universitari

Redacció i El Ciudadano
Santiago (Xile)

Després de l'inici de l'any acadèmic xilè –al país sud-americà les classes comencen el març–, l'estudiantat universitari, tant de centres públics com privats, reclama una reestructuració del model universitari i educatiu en general. El 28 d'abril, més de 8.000 estudiants d'universitats públiques i privades van protestar per la crisi de l'educació superior durant una marxa per les principalsavingudes de la capital del país. El 12 de maig, la Confederació d'Estudiants de Xile (Confech) ha convocat una aturada nacional.

Gairebé 84 dòlars de cada 100 que es gasten en educació superior els aporten les famílies xilenes

Les estudiants reclamen un augment dels recursos destinats a l'educació superior, una reestructuració del sistema de beques i ajuts estudiantils i el dret de participar tant en els òrgans decisoris de les universitats com en el disseny de les polítiques públiques en matèria d'educació.

Als cartells es llegeix 'Piranya –Piñera– als estudiants no sel's enganya' i 'Xile no educa, Xile lucra'

El tema més urgent per resoldre és la reestructuració del sistema de beques, ajuts estudiantils i crèdits, ja que, avui dia, les possibilitats d'accés a estudis superiors depenen, majoritàriament, de l'endeutament de les famílies amb la banca privada. Gairebé 84 dòlars de cada 100 que es gasten en educació superior són aportats per les famílies xilenes. Els deutes amb els bancs per poder estudiar són un tema trans-

versal a totes les universitats i famílies del país.

L'estudiantat demana un augment del percentatge del Producte Interior Brut (PIB) destinat a l'educació, que arriba a un 2,2%. Si bé el percentatge se situa per sobre de la mitjana d'alguns països de l'OCDE, hi ha una gran diferència respecte els altres quan s'observa la composició d'aquesta despesa. Mentre als països desenvolupats només el 23,6% de la despesa prové de fonts

privades, a Xile, aquest percentatge arriba al 84,2%.

"Estem molt satisfets, hi ha més de 8.000 estudiants, no només d'universitats públiques i privades, sinó també de secundària i membres del Consell Nacional de Treballadors i el Col·legi de Professors. Veiem que les nostres demandes tenen sentit per a tots els actors del món de l'educació, són legítimes i cal solucionar-les ara", va afirmar la portaveu de la Federa-

ció d'Estudiants de la Universitat de Xile, Camila Vallejo, quan va finalitzar la marxa del 28 d'abril. Els rectorats de les Universitats, per la seva banda, acusen el ministre d'Educació, Joaquín Lavín, de tramatar una "reforma oculta", ja que l'agenda en matèria d'educació "encara no s'ha fet pública" i el ministre "no ha assistit a les sessions convocades pel Consell de Rectors".

Els rectorats de les Universitats acusen el ministre d'Educació de tramatar una "reforma oculta"

El rector de la Universitat de Xile, Víctor Pérez, afirma que "l'actual ministre d'Educació ha assenyalat, a través dels mitjans de comunicació, el compromís que aquest 2011 serà l'any de la reforma del sistema d'educació superior. En aquest cas, és una bona notícia; però, tenint en compte que som al mes de maig i encara no s'han donat a conèixer els eixos d'aquesta reforma tan transcendental, només cal suposar que –lamentablement–, segons sembla, aquesta nova política de govern s'estaria desenvolupant a les fosques, entre quatre parets i en un context que resulta preocupant".

MÈXIC • LA MARXA PER LA PAU DEMANA L'ACLARIMENT DELS ASSASSINATS I UN CANVI EN L'ENFOCAMENT MILITARISTA

Milers de mexicanes exigeixen la fi de la 'guerra al narcotràfic'

Óscar Romero
Ripoll - Barcelona

Nova resposta massiva a la convocatòria del poeta Javier Sicilia. Milers de persones –més de 100.000 segons algunes estimacions– van arribar a la plaça del Zócalo (Ciutat de Mèxic) el 8 de maig per demanar la fi de l'estratègia governamental en l'anomenada guerra al narcotràfic. La convocatòria havia arrencat quatre dies abans des de diferents punts del país per confluïr de manera unitària al punt emblemàtic on acaben les grans manifestacions de Mèxic. "Hem arribat a peu, com van fer els antics mexicans, fins aquest lloc,

on van contemplar per primera vegada el llac, l'àguila, la serp, el nopal i la pedra", va afirmar Sicilia en el seu discurs. "Diem als qui tenen la responsabilitat de la seguretat d'aquest país que no volem ni una mort més a causa d'aquesta confusió creixent". L'activista Olga Reyes Salazar, que lluita per l'esclarament de la desaparició i l'assassinat de sis familiars seves, va presentar una proposta de pacte nacional a través del qual les autoritats es comprometin –entre altres exigències– a esclarir els assassinats, canviar l'enfocament militarista i l'estratègia de guerra de la seguretat pública i combatre la corrupció i la impunitat.

Prop de 15.000 simpatitzants de l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN) es concentren a San Cristóbal de las Casas (Chiapas) per donar suport a la protesta

Un moviment que no para de creixer

De mica en mica, el que va començar amb una carta oberta de Javier Sicilia dirigida a "polítics i criminals" es va articular com un moviment ampli arreu del país. El fill de Sicilia va morir assassinat, juntament amb sis persones més, el 28 de març a Cuernavaca en circumstàncies que encara no han estat esbrinades. Des de llavors, a Mèxic i arreu del món, hi ha hagut diverses convocatòries per demanar la fi de la violència. Les més importants van ser les del 8 de maig i la del 6 d'abril. Les mobilitzacions també han pres una nova dimensió amb el suport del mo-

viment zapatista. Prop de 15.000 simpatitzants de l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN) es van concentrar a San Cristóbal de las Casas (Chiapas) per donar suport a la Marxa per la Pau que arribava a la Ciutat de Mèxic. Feia molts anys que no succeïa res semblant. El comandant David, fent el crit –conegut i simbòlic– "no esteu soles", va expressar la solidaritat zapatista amb les víctimes.

Es calcula que la guerra al narcotràfic ha causat 40.000 morts durant els últims cinc anys. Javier Sicilia ha dit que, si no s'atura la violència, "s'haurà de recórrer a la desobediència civil".

SÍRIA · UN GRAN NOMBRE DE PROTESTES ES CONVOQUEN A LA NIT ARRAN DEL FORT CONTROL I EL PERILL DE LES MANIFESTACIONS DIÛRNES

La revolta s'instal·la al laberint siri

Marc Almodóvar
Barcelona

Un toll de morts. Milers de persones ferides i moltes d'altres detingudes. L'onada de canvi ha colpejat amb força Síria i ha provocat una espiral violenta amb perspectives difícils de preveure, que ha tornat a posar sobre la taula la complexitat del trencaclosques àrab. Després d'alguns primers intents tímids de protesta, històrics en un Estat altament controlat pels serveis secrets, les crides a la revolta van començar a prendre forma a finals del mes de març. Van tenir el seu primer epítome a la ciutat fronterera de Deraa i, en poc temps, es va anar estenent arreu del país. El règim, alertat pel que havia ocorregut a Egipte o Tunísia, va intentar respondre i va anunciar reformes. La més important d'elles va ser la fi del govern de la Llei d'Emergència al país, vigent des de l'any 1962. També per calmar qualsevol insurrecció separatista al Kurdistan siri, Hasaka va prometre la concessió de la nacionalitat a aquesta minoria. Però l'anunci del president Bashar al-Assad no va aturar les protestes, que reclamaven la caiguda completa del règim baassista i que es van trobar amb una repressió espectacular que va militaritzar les principals ciutats revoltades. Tot i que el règim siri ha anunciat que darrerament l'exèrcit "ha deixat diverses ciutats", entre elles Deraa, hi ha força dubtes que aquesta retirada hagi estat efectuada realment. Diverses activistes denuncien que les imatges que acompanyaven les notícies havien estat "preparades".

**Més de 8.000
persones detingudes,
prop de 600 morts
i hi ha rumors que
parlen de detencions
massives d'hommes
més grans de
setze anys**

Es parla de prop de 600 morts i més de 8.000 persones detingudes des del 15 de març. Hi ha rumors que parlen de poblacions on tots els homes més grans de setze anys han estat arrestats. També es parla de franc tiradors que haurien disparat sobre manifestants des dels terrats (DIRECTA 222), d'enfrontaments armats entre faccions dins el propi exèrcit i del fet que s'han impedit les pregàries en algunes

Bashar al-Assad és president des de l'any 2000 i gràcies a la mort del seu pare, que va governar 29 anys

mesquites per evitar possibles concentracions polítiques. Moltes manifestacions han començat a tenir lloc durant la nit arran del fort control i el perill de les manifestacions diürnes. S'assegura que la repressió ha estat dirigida pel germà petit del clan dels Assad, Maher. També s'ha obert una nova guerra pel control cibernètic, en un país on plataformes com Facebook fins fa ben poc eren prohibides.

El mal ve de fora

El règim, en un moviment molt característic de totes les revoltes àrabs, denuncia que tot és "un complot internacional" per desestabilitzar el país provocant un sistema sectari. Concretament, acusa Qatar i l'Aràbia Saudita (i darrere seu un grup de potències occidentals) d'intentar acabar amb el govern de la minoria xiïta alaïta que representa el clan Assad. Les seves partidàries assenyalen el gran fantasma: grups salafistes suposadament armats i sota la batuta de la branca síria dels Germans Musulmans, fortament finançats des de Riad, l'Aràbia Saudita. El fantasma no és nou. L'any 1982, el pare de Bashar, Hafiz al-Assad, va dirigir una de les pitjors massacres civils de la història del món àrab a la ciutat de Hama sota el pretext d'un teòric complot de la Germandat.

El rol d'Al-Jazira

La cadena qatariana Al-Jazira, acusada d'atjar el foc amb insistència, ha centrat les iras de la gent partidària del règim. El règim ha confirmat la detenció de la periodista Dorothy Parvaz, mentre es permet que desenes de manifestacions a favor del règim es concentrin da-

**Les detencions
de panarabistes
i gent d'esquerra
demostrarien la
transversalitat de les
protestes i neguen la
influència israeliana**

vant les ambaixades estrangeres amb cartells contra un mitjà de comunicació que ha aixecat força polseguera. Entre els arguments, trobem la cobertura dispar de les revoltes, especialment pel que fa als casos de Bahrain i la pròpia Aràbia Saudita. De fet, el tractament de la revolta siriana ha provocat la dimissió del responsable de la cadena a Beirut (el Líban), Ghasan Bin Jiddu, de qui es comenta la seva proximitat ideològica amb el moviment de resistència libanès Hezbollah.

Una geoestratègia complexa

Les potències de majoria sunnita de l'Aràbia Saudita i, en menor mesura, de Qatar fa temps que volen minar la influència xiïta a la zona. Riad ha denunciat repetidament que Damasc es troba darrere l'assassinat del primer ministre libanès Rafiq Hariri el 2005, fet que va provocar enfrontaments confessionals a principis d'any a Beirut. De fet, hi ha minories libaneses cristianes i sunnites, tutelades per l'Estat francès i els saudites, que fa anys que denuncien l'intrusisme de Síria en els assumptes del Líban. És evident que un canvi de règim podria beneficiar aquests interessos, però els arguments del règim semblen excuses. Les nombroses detencions d'activistes d'esquerra i de grups panarabistes fetes les últimes setmanes demostrarien la transversalitat de les protestes i també neguen tota influència israeliana. Sembla dubtós que Israel pugui desitjar un canvi de règim. Tel Aviv podria estar més interessada a mantenir un Assad feble que en la possibilitat de l'emergència d'un nou règim que fos més bel·ligerant amb l'entitat sionista, que fa 30 anys que ocupa il·legalment la zona siriana dels alts del Golan. Tot i el suport que dona Síria a la resistència xiïta libanesa de Hezbollah -i més concretament a Amal-, aquest sembla més estratè-

gic que no pas real i cal entendre'l dins la geopolítica del laberint libanès. La caiguda dels Assad, com ja va suposar la caiguda de Hussein a l'Iraq, podria rebentar una mica més el mur polític que conté l'Iran a la regió i reforçar el pes del règim de Teheran en la resistència a Israel, un escenari que l'entitat sionista vol evitar.

**Hezbollah defensa
els interessos d'un
règim que continua
disparant sobre una
població indignada**

Damasc sempre ha impedit qualsevol intent d'expansió de la resistència a terreny siri i l'ha continguda políticament; d'altra banda, és prou conegut que l'autèntic aliat dels homes de Hassan Nasrallah, secretari general de Hezbollah, es troba a Teheran, aliat ocasional i de conveniència de Damasc. De totes maneres, la possibilitat de perdre un aliat xiïta a la zona ha fet que Hezbollah, a través de la seva cadena televisiva Al Manar, s'aferrí a la teoria conspirativa siriana i defensí els interessos d'un règim que continua disparant sobre una població indignada.

ARXIU BASSEM TELLAWI

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Literaldia 2011: un mes per gaudir de la literatura basca més actual

La setena edició del cicle de literatura basca a Barcelona s'omple de recitals, conferències i presentacions de llibres sota el lema 'L'Euskal Herria d'avui, en la literatura'

EUSKAL ETXEA DE BARCELONA

Hedoi Etxarte presenta la novel·la gràfica 'La Bella Fugida' durant un dels actes del Literaldia 2011 organitzat a l'Euskal Etxea

Juanjo Nora
expressions@setmanaridirecta.info

Euskal Herria no deixa de ser un país petit amb una llengua petita, amb una idiosincrasia molt especial i unes característiques polítiques, socials i culturals que han marcat des de sempre el desenvolupament de la relació de simbiosi natural entre la seva literatura i la seva llengua. Parafraçant un dels versos d'un poema de l'escriptor basc Kirmen Uribe, on descrivia l'èuscar com una manera de mirar el món -*munduari begiratzeko*, es podria dir que la literatura basca és una manera -una més- d'explicar el món; un món petit, és cert, però que mostra una cosmogonia, un univers de vivències i sentiments tan extraordinari i, alhora, tan corrent com qualsevol altre.

Tret de comptades excepcions que confirmen la regla, la creació literària basca és pràcticament invisible i inexistent fora dels límits d'Euskal Herria. Sigui pels mecanismes del mercat literari, abonat a l'explosió del *bestseller* de torn, sigui pel nul interès per les literatures *perifèriques* dels *popes* de la crítica i de les grans editorials, sigui també per l'escassa incidència fora d'Euskal Herria de les seves editorials, la majoria de la producció literària de les escriptores

basques és completament desconeguda per les lectures no avisades.

Literaldia vol omplir aquest buit. En set anys de singladura, el cicle de literatura basca organitzat per l'Euskal Etxea de Barcelona i les seccions d'èuscar de l'Escola Oficial d'Idiomes, de la Universitat de Barcelona i de la Universitat Autònoma de Barcelona s'ha convertit en el mirall on es reflecteix l'actualitat de la creació literària basca a la ciutat de Barcelona i,

Els objectius del cicle són fer arribar a la gent la literatura escrita en èuscar i difondre-la a Catalunya

de fet, tal com explicita el lema de l'edició d'enguany, en un esdeveniment on es pot copsar l'*Euskal Herria d'avui, en la literatura*.

Els objectius de Literaldia, des de la seva primera edició, van ser fer arribar a la gent la literatura escrita en èuscar i convertir-se en una plataforma per la seva difusió a Catalunya, tenint en compte les

dificultats que té per sortir de les seves fronteres naturals. Les seves premisses per aconseguir-los són que les propostes siguin actuals i de qualitat; que el cicle no esdevingui només un producte de consum intern, sinó que els temes i els actes també siguin interessants pel públic català, i que cada edició sigui diferent i variada respecte a l'anterior. L'èxit que ha assolit Literaldia edició rere edició testimonia que, si més no, a Catalunya, la literatura basca interessa.

Durant tot el mes de maig, Literaldia presenta a Barcelona una bona mostra (vegeu programa adjunt) de la literatura contemporània basca -enfortida per una nova generació d'autores, entre les quals podem destacar els noms de Harkaitz Cano, Eider Rodríguez, Anjel Erro o el mateix Kirmen Uribe-, que va néixer amb els incipients exercicis avantgardistes sorgits els anys 70 del segle passat, de la mà d'autors com Ramon Saizarbitoria, Joseba Sarrionandia, Koldo Izagirre, Anjel Lertxundi o Bernardo Atxaga. A aquests, els seguirien escriptors com Iban Zaldúa, Jon Alonso, Karlos Linazasoro o Iñigo Aranbarri. El crític literari i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona, Aritz Galarraga, manifesta: "Avui es dona una situació única en la literatura basca i és que quatre generacions diferents

d'escriptors bascos conviuen dins el panorama literari basc i totes elles reporten obres literàries d'una qualitat remarcable, de temàtica força variada; tot s'ha de dir, homològic en un percentatge molt alt a les literatures occidentals". Els casos de Bernardo Atxaga, Unai Elorriaga o Kirmen Uribe, tots tres guardonats amb el Premi Nacional de Narrativa, donen fe d'aquestes afirmacions. Però, involuntàriament, també han llançat un vel sobre el treball de les nombroses escriptores que formen aquestes generacions, invisibilitzant-lo darrere els oripells mediàtics dels premis.

Unit a això, trobem la falta de traduccions a altres llengües, que fa que aquesta imperceptibilitat s'accentui. Eider Rodríguez, escriptora que ha publicat tres llibres de relats, dos d'ells traduïts al castellà, és contundent en relació a aquest tema: "Crec que la manca de traduccions és perquè, al món, en general, no li interessa la literatura i menys la literatura basca. Es llegeix el que es publica i es publica el que es ven. Es ven el que es promociona i es promociona el que és vendible. Hi ha llibres excel·lents en èuscar, que podrien interessar i fer les delícies de moltíssima gent. Però, en el

sistema del llibre actual, el que menys importa gairebé és el text, la literatura". Malgrat tots els entrebancs, es pot dir que, actualment, la literatura basca contemporània gaudeix d'una salut estimable, si més no en l'àmbit local. La nòmina d'autores que utilitzen l'èuscar per expressar-se amb diversitat de gèneres i temes són unes 300. I després de l'erm cultural que va suposar la dictadura franquista, s'ha aconseguit desenvolupar un món editorial que aposta tant per l'edició en èuscar com per les traduccions al castellà de les mateixes obres i que publica al voltant de 1.500 títols anualment.

MAIG

Dijous 6, 20h. *Desitjos desordenats*. Taula rodona sobre la crítica *queer* basca. A càrrec de Katalin Miner, Rikardo Arregi, Mikel Ayerbe, Ibon Egaña, Angel Erro i Juanjo Olasagarre | Gratuït (cast.). Euskal Etxea.

Dissabte 7, 20h. *Ez donk armairu*. Recital de poesia gai-les. Gratuït (eus.). Euskal Etxea.

Dimecres 11, 20h. *Celaya, essencial*. Presentació de llibre i recital de poesia. A càrrec d'Alvaro Ocañiz. Gratuït (cast.). Euskal Etxea.

Dijous 12. *Sóc blanc i em diuen speak white!* Conferència a càrrec de Koldo Izagirre. Gratuït (cast.). 13h, UAB. 20h. Euskal Etxea.

Divendres 13, 20h. *Eskuen sustriak*. Recital de poesia dramatitzat (poesia, música i pintura). Gratuït (eus.). Euskal Etxea.

Dimarts 17-dimecres 18. *Mentrestant agafa'm la mà*. Presentació de llibre i recital de poesia. A càrrec de Kirmen Uribe. Gratuït (cast.). Dimarts 17, 13h., UAB. 19h. Llibreria Parcir, Manresa. Dimecres 18, 20h. Euskal Etxea.

Dimecres 25, 20h. *Encuentros con Alma*. Presentació del llibre a càrrec de Jabier Muguruza. Gratuït (cast.). Euskal Etxea.

Dijous 26, 20h. *Los trapos sucios*. Presentació del llibre a càrrec d'Anjel Lertxundi. Gratuït (cast.) Euskal Etxea.

Divendres 27, 20h. *L'Euskal Herria imaginària*: totes les nacions són invents, però no per això falses. Conferència dels filòsofs Jon Jiménez i Andoni Olariaga. Gratuït (cat.). Euskal Etxea.

Literaldia 2011

L'Euskal Herria d'avui, en la literatura. Festival de literatura basca a Barcelona.

Del 28 d'abril al 27 de maig. Organitza: Centre Cultural Euskal Etxea de Barcelona i seccions d'èuscar de l'Escola Oficial d'Idiomes-Drassanes, de la Universitat Autònoma de Barcelona i de la Universitat de Barcelona.

Llocs: Centre Cultural Euskal Etxea de Barcelona, Escola Oficial d'Idiomes-Drassanes, Universitat Autònoma de Barcelona.
<http://www.literaldia.com/>.

MÚSICA

'Xurrac Asclat' i els tics de la societat

El segon treball de Very Pomelo s'allunya dels sons més 'rumberos' del seu debut, el disc 'Fígaro, fígaro'

Els sis components de Very Pomelo

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

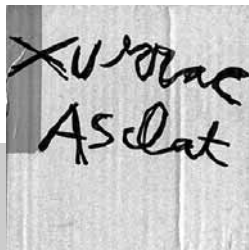
“Jo tota la vida cucurutxo de vainilla i tu vas provant els sabors més estranys / vull que em llegeixis la meua novel·la preferida i, si no t'agrada, ho podríem deixar estar”; “És una espècie de traïció a la vida moderna / estar enamorat no implica gens la continuïtat de l'espècie”; “El meu gall sempre canta a deshora, què li passa?”; “A mi no em vinguis amb històries que he quedat a les set”; “Tinc moccs, nosaltres també! / Tinc sogres, nosaltres també! / Tinc horitzons, nosaltres també!”. Aquestes lletres que formen paraules es poden trobar en forma de versos al segon treball de Very Pomelo, un grup que ha fet de l'eclecticisme sonor el seu trajecte musical. Es tracta del disc *Xurrac Asclat*, un títol incomprensible que lliga al 100% amb un altra característica del grup, ja que Very Pomelo, amb les eines del sarcasme, l'humor, el cinisme, l'absurd i el nihilisme, sembla que es riu, critica i analitza el món sencer, la

nostra societat i els tics que tenim com a persones que ens relacionem amb altres persones.

Very Pomelo ens ofereix un disc que incorpora la filosofia *bizarro* als catorze temes i també a la portada: l'embolcall de *Xurrac Asclat* simula una caixa de cartró apedaçada amb cinta adhesiva i el nom del grup no es pot llegir si no

El grup, que es podria definir com el més 'sui generis' del panorama musical català, barreja rockabilly, rumba, rock, surf, garage, punk, country...

es mira el lloc. El segon treball de la formació, que es podria definir com la més *sui generis* del panorama musical de Catalunya, s'allunya

Very Pomelo

Xurrac Asclat (2010).
Edita: Chesapik.
www.myspace.com/verypomelo.

de la rumba del seu primer disc, titulat *Fígaro, fígaro*, i agafa la mà de morter per barrejar rockabilly, rumba, rock clàssic, sons *cañí*, surf, garage, psicodèlia, punk, música cívica i country. Finalment, tot queda lligat amb la veu aguda, nasal i amb accent de l'Ebre del seu cantant, que ens ofereix unes lletres on no se salva ningú, ni els mateixos integrants de Very Pomelo.

LLIBRES

El fàstic davant la ciutat aparador

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

Escrita des del fàstic davant l'espectacle de la ciutat aparador, *Emet o la revolta*, la segona novel·la de Sebastià Jovani (Barcelona, 1977), utilitza l'estratègia de presentar, amb una ironia constant, el sarcasme d'un futur distòpic, l'any 2017, per narrar-nos la transmutació que pateix la ciutat de Barcelona, convertida finalment en un parc temàtic del no-res, amb el parc Güell comprat per una multinacional dels gelats, el barri de Gràcia ocupat per una colònia d'Erasmus For Ever (ja amb una segona generació) o la Guàrdia Urbana exercint de guàrdia de la ideologia del *civisme*.

Reduïts cada cop més a un casalot de Vallcarca, dos eterns estudiants de filosofia, Kosmas i Guerau, són els desencadenants d'una trama que conjuga simultàniament les disquisicions filosòfiques, les accions subversives d'un guerrilla situacionista i l'acció policial que aprofita situacions de terror per dur a terme la repressió.

A l'obra, veurem desfilar polítics incompetents i un antropòleg crític amb el 'model Barcelona'

Eterns i ociosos estudiants de filosofia, fastiguejats de "tant materialisme", Kosmas i Guerau busquen "un grinyol entre dos mons", mitjançant l'estudi filosòfic cabalístic, posant-hi també moltes i variades "dosis d'ataràxia i meditació psicodèlica". Però aquests politoxicòmans no són els únics personatges d'aquesta comèdia negra sobre la Barcelona *millor botiga del*

Emet o la revolta

Autor: Sebastià Jovani.
Editorial: La Magrana
(col·lecció: La Negra).
Pàgines 299.

món. Al llarg d'*Emet o la revolta*, veurem desfilar polítics incompetents, periodistes de temes esotèrics, confraries de pescadors terroristes, així com un antropòleg asèptic i crític amb el *model Barcelona*, un tal Manel Prim.

Per si això no fos prou, en la comèdia, Jovani hi afegeix la mitologia medieval dels gòlems: la fauna d'*Emet*, provinent de la tradició hebraica, un ésser viu creat del fang que es desenten de les intencions dels seus creadors i comença a provocar el terror dins la comunitat. Assassinats que posaran en marxa aquesta comèdia delirant.

Emet o la revolta és la segona novel·la de Sebastià Jovani, que el 2009 va guanyar el premi català de novel·la negra Brigada 21 amb l'obra *Emulsió de Ferro*, publicada també per La Magrana. I és d'aquesta primera novel·la -també ambientada al barri de Gràcia, però l'any 1976- d'on l'autor reutilitza personatges com el de l'investigador privat i músic professional Víctor Neige.

Diagonal!
El lobby transgènico en el Gobierno EP

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

Soni-b

SONORIZACIÓ I IL·LUMINACIÓ D'ACTES I ESPECTACLES

617 59 44 40 · 687 92 60 13

soiilums@gmail.com
www.soni-b.com

ECOLOGISTES CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
www.ecologistesenaccio.cat
Tlf. 686.01.53.27

AQUEST ESTIU CAMP DE VOLUNTARIAT

sci-cat.org

AL·LUGAR PALERES SOLIDARITAT PIRELLAR CONEJER CA PERE INTERCANVI PRODUCCIO BATESFACCIO PRODUCCIO AL TRUQUEM APRENTENTATGE GENTILS I SOLIDARIS AMB ARCAU COMPARTIR EXPERIENCIA UNICA TOTES LES EDATS VIATJAR

SCI CATALUNYA

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

, expressions

CINEMA

El Festival Barceloní d'Autor dimensiona el cinema de l'Europa oriental i excomunista

La mostra s'ha reivindicat com una finestra excel·lent per a l'exhibició d'obres condemnades a no exhibir-se a les sales comercials del nostre país

'Morgen', del director romanès Marian Crisian, s'ha presentat al Festival Barceloní d'Autor.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Una de les cinematografies més mimades als festivals internacionals durant els darrers anys, la romanesa, va incloure dos representants. A la primera d'elles, Cristi Puiu (*La muerte del señor Lazarescu*) va tornar a posar a prova l'audiència amb *Aurora*, un relat quotidià de dimensions èpiques que obliga l'audiència a capbussar-se en la vida grisa d'un home divorciat. Si l'estil paradocumetal del director, amant de les preses

La mostra ofereix films de cineastes romaneses o hongareses, unes cintes que, sovint, no criden l'atenció de les exhibidores

de llarga durada, és esquerp, encara ho és més el protagonista interpretat per ell mateix: un home intractable que prepara amb calma diversos assassinats. L'autor va incomodar el públic amb aquest antithriller immersiu, que suggereix explicacions

psicològiques sense explicitar-les, i on no manca l'apunt crític sobre la burocratització dels cossos policials.

Si la de Puiu era una proposta més aviat existencial, Marian Crisian va oferir un notable film social d'inspiració neorealista. Sense assumir les convencions del drama ni de la comèdia, a *Morgen*, explicava la coneixença casual entre un guàrdia de seguretat romanès i un home turc que ha creuat la frontera de manera clandestina. Crisian assumeix la particular naturalesa de la relació entre dues persones que no poden comunicar-se verbalment per desconeixement dels idiomes mutus i ofereix una història de sobreentesos, de simpatia i de tendresa rudes i físiques. En el rerefons, resta el malestar pels abusos humanitaris que pot implicar el control fronterer a una UE bunqueritzada.

Més propostes atípiques

També va mostrar un nivell molt elevat *Essential killing*, el retorn de Jerzy Skolimowski (*El grito*) a la creació cinematogràfica. De nou, es tractava d'una proposta àrida: un exercici d'estil en general, sobri, escàs de paraules, que relatava l'odissea d'un insurgent afganès que aconsegueix evadir-se, accidentalment, d'un centre de detenció secret de la CIA situat a Polònia. Mostra

atípic de cinema polític, seca en la representació de la violència, és una història de supervivència vigorosa, aferrada a la bellesa dels paisatges i la rotunditat dels instints, on no hi caben gaires consideracions morals.

I si el to general de la secció era contemplatiu, l'hongarès Szabolcs Hadju va oferir una nota ben diferenciada amb *Bibliothèque Pascal*, una versió sinistral del realisme màgic d'*Amelie*, a estones amb reminiscències de l'estètica *cartoon* del mateix Jeunet amb Marc Caro, o dels primers Coen. Ens trobem davant un conte de fades trencat per les irrupcions d'una realitat terrible com el tràfic de persones. Tracta d'una jove romanesa, mare prematura amb un cert tarannà bohemi, que acaba a un bordell de perversions sexuals a la carta. Les tensions entre algunes escenes més aviat poètiques i d'altres que observen impassiblement actes truculents deixen l'espectadora indefensa, flotant entre la reacció alarmada i el somriure sardònic. El resultat és una altra mostra atípic de cinema social. La secció es va completar amb *Wild field* i *How I ended this summer*. Aquesta darrera, tot i algunes distensions musicals amb aires de l'indie nord-americà, acaba més arrelada a la severitat de les propostes d'Andreï Zvyagintsev (*El regreso*).

DVD

Historias de la edad de oro

(Cameo, 2009).
Directors: Cristian Mungiu, Hanno Höfer, Razvan Marculescu, Constantin Popescu, Ioana Uricaru.
Guionista: Cristian Mungiu.
Durada: 155 minuts.

El director de *Cuatro meses, tres semanas y dos días* va confiar en curtmetratgistes i tècnics per dirigir, juntament amb ell, aquest sarcàstic retaule de la vida en temps de Ceaucescu. Si bona part del cinema romanès actual brilla pels experiments de concentració i dilatació del temps narratiu, aquí, l'argument i els diàlegs dominen l'estil... amb matisos. I és que, si bé el plantejament de l'obra pot recordar el costumisme crític de les antigues pel·lícules italianes d'esquetxos, la mirada considerablement contemplativa dels directors facilita que el film tingui identi-

tat pròpia i el matís d'humor negre quasi inherent a aquesta morosa manera de visualitzar les situacions.

Mungiu sembla proposar un moviment de l'exterior a l'interior, que parteix de relats amb més pes de crítica del règim polític existent (que tracten de l'escenificació de la realitat o de la manipulació d'aquesta per part dels poders) i acaba amb episodis centrats en les decisions individuals. En aquests relats, hi sovintreja l'escapada picaresca, més o menys necessària en un context de fortes limitacions econòmiques i alimentàries.

DVD

Politist, adjectiv

(Cameo, 2009).
Director i guionista: Corneliu Porumboiu.
Durada: 115 minuts.

Potser una de les grans pel·lícules europees recents, *Politist, adjectiv* explica amb parsimònia el dilema d'un agent que investiga un adolescent acusat (de manera aparentment injusta) de traficant amb haixix: Cristi es nega a detenir-lo per consumir porros, un delicte que considera condemnat a desaparèixer. I l'autor de l'estimulant *12:08, al este de Bucarest* filma els seguiments del protagonista i els seus intents d'esquivar uns superiors impacients, sense acarnissar-se amb l'audiència, amb talls en el moment just perquè les escenes resultin immersives sense esdevenir

tedioses. Al final, però, arriba l'escena estesa marca de la casa: una memorable classe de dialèctica amb l'inflexible comissari.

En aquest conte moral, foscament còmic, Porumboiu buida d'èpica la tasca policial i l'omple d'interrogants sobre els riscos a l'hora d'aplicar una realitat canviant com la legislativa i sobre la dificultat per defensar decisions personals dins un sistema jerarquitzat. I ho fa amb sobrietat, sense subratllats dramàtics, assumint el punt de vista de l'home que observa des de la llunyania la seva possible víctima.

MÚSICA

“No hi ha més arrel que les cançons que surten de l'ànima”

Anímic presentarà el seu nou disc a la Sala Bikini de Barcelona

IMMA VARANDELA

La foscora d'Anímic “s'ha tornat menys infantil i més seriosa” en el seu últim disc

Roger Bonastre
expressions@setmanaridirecta.info

Malgrat que, per al gruix de la població, Anímic no comencen a existir fins l'any 2009 arran del seu celebrat disc *Himalaya*, el seu projecte musical autogestionat arrenca el 2003 a Esparreguera. Des d'aleshores, a més de col·laboracions i bandes sonores, s'han succeït mitja dotzena d'àlbums, el darrer dels quals, *Hannah*, està recollint elogis i benaurances a tort i a dret. No són debades. Louise Sansom, veu i ukelele, diu: “Conservem l'esperit i la manera de treballar, però hem crescut molt; musicalment, no ho sé, però com a persones, sí. Sabem més el que volem i la foscora que sempre ens ha caracteritzat com a grup s'ha tornat menys infantil i més seriosa”.

La proposta artística d'Anímic -que harmonitza el català amb l'anglès- beu dels pous de la música d'arrel popular, fonamentalment del folk, però també del pop i el rock, sense oblidar incursions sonores més avantguardistes: “Sempre diem que fem folkpop. Per a nosaltres, el folk són arrels i no hi ha més arrel que les cançons que surten de l'ànima”.

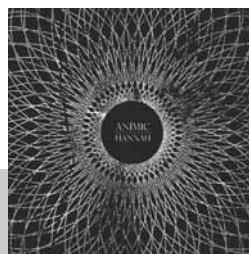
El resultat de tot plegat -ben palès a *Hannah*- és una aposta per cançons evocadores, solemnes i elaborades, que enriqueixen en qualitat i quantitat el cançoner del país. “Fem cançons

per expressar el que sentim i nosaltres sentim molt el món que ens envolta -afirma Sansom-, des de les coses que semblen petites com les olors i els colors fins a les considerades més importants com la vida i la mort”.

Del seu funcionament com a grup, sovint s'ha destacat el fet que tots els seus integrants comparteixin sostre a Collbató. Considerant les relacions difícils que amaguen les dinàmiques internes de les bandes, no es tracta d'una qüestió menor: “Ens coneixem molt bé i sentim que ens complementem. Quan en Ferran o jo apareixem al local amb una cançó nova, la resta del grup no triga gens a saber el que necessita. Jo crec que, de conèixer-nos tant, hem acabat caminant pel mateix bosc i, d'això, me'n sento molt orgullosa”.

D'altra banda, *Hannah* arriba amb els bons auguris de la maternitat recent de Louise Sansom i Ferran Palau: “El naixement de la Mia ens ha fet madurar i pensar en coses més serioses i això fa que també escriguis sobre qüestions més serioses”.

No passa per alt la coincidència temporal d'Anímic amb el fenomen social de bandes com Manel o Els Amics de les Arts, ara bé, Sansom, Palau i companyia han bastit una obra amb una identitat i personalitat tan pròpies com diferenciades dels seus grups coetanis, cançons on

Anímic

Hannah, 2011
Les petites coses / Error! lo-fi / BCore
Més info: www.animic.info

els paisatges i les atmosferes sonores embolcallen relats ara inquietants i nostàlgics, ara esperançadors. Vista així, la seva proposta demana un públic pacient, que gaudeixi amb la música cuinada a foc lent, de matriu acústica, però d'expressió eclèctica: “L'únic que sabem del nostre públic és que són persones que senten amb molta passió i es prenen dos minuts per observar, escoltar i conèixer les petites coses que els envolten”.

A tots ells, se'ls espera el dimarts 17 de maig a la Sala Bikini, durant l'estrena oficial de *Hannah*, la darrera evidència d'un talent i una dedicació tan extraordinaris com propers.

ZONA LLIURE

CODI REBEL

Microsoft: un monopoli en decadència

ubuntu
fedora

Daniel Martí,
membre de GNULinux.cat

Temps era temps, quan els ordinadors eren difícils d'usar i no ben bé amigables... D'ençà d'aquella època medieval, hem pogut veure com els nostres escriptors han anat millorant a poc a poc i ens han dut des dels primers ordinadors en blanc i negre fins a les meravelles que es poden trobar avui dia. Dues d'elles s'anomenen Ubuntu i Fedora, dos sistemes operatius que planten cara al monopoli de Microsoft i Apple, juntament amb la resta de programari lliure.

Per a les que us hàgiu perdut amb la idea del monopoli informàtic, ho expliquem amb una metàfora senzilla: aquestes dues companyies multimilionàries són per a la societat el que és el Tribunal Constitucional per als Països Catalans. Encara que aquesta societat volgués decidir ser lliure, el Tribunal, controlat per altres interessos aliens als nostres, ho impediria. Microsoft i Apple lluiten de la mateixa manera amb accions judicials i tot un sistema de patents per evitar l'alliberament del programari, que comportaria que les usuàries fossin capaces de decidir per si mateixes.

Tot i això, ja fa temps que podem gaudir de sistemes lliures basats en GNU i Linux, com Ubuntu i Fedora, que recentment han publicat les seves darreres versions. Quines novetats excitants ens ofereixen?

Totes dues distribucions sempre han tingut suport en

català i ens ofereixen una interfície molt intuïtiva i plena de funcionalitats. Per una banda, Ubuntu ens presenta una nova idea d'escriptori que ens ajuda a sentir-nos còmodes treballant o navegant pel sistema, anomenat Unity. A més, existeix la comunitat catalana d'Ubuntu, que organitza reunions, trobades i les esperades festes d'instal·lació, on la gent que té problemes pot rebre el suport d'altra gent.

Per l'altra banda, Fedora també és un sistema operatiu molt eficient. Una de les diferències en relació a Ubuntu, però, és que té una interfície d'usuària lleugerament diferent a Unity, coneguda com a GNOME Shell.

La idea general és semblant i comparteix funcionalitats amb Unity, però tots dos entorns d'escriptori ofereixen una gran experiència d'usuària.

Tant amb Unity com amb GNOME Shell, sempre podem gaudir de programari d'alta qualitat. Tenim el GIMP, un programa de retoc fotogràfic extraordinari semblant al Photoshop, el LibreOffice -un paquet ofimàtic molt útil substituït del Microsoft Office-, o el Blender, un editor gràfic en tres dimensions, entre d'altres.

Com sempre, el gran atractiu del programari lliure és que no costa ni un cèntim provar-lo i investigar-ne els avantatges. Així doncs, us animem a provar el que us faci més il·lusió i a començar a descobrir les raons que fan que la nostra comunitat sigui cada dia més gran.

, agenda directa

ALBORAIA

Quart Aplec de l'Horta Nord
Dissabte 13 de maig: 18h Ermita de Vera, passejada per l'horta de Vera d'Alboraia. Camí de Vera. Caminada popular per palesar la situació en què es troba l'horta i els perills que l'amenacen.
Dissabte 14 de maig: 10h Xerrada. Eix Territori: *L'impacte que tindrà l'accés nord al port i la construcció de la línia del TAV, a càrrec del Centre d'Estudis de l'Horta Nord.* 12h Xerrada. Eix Precariedad i Crisi: *L'impacte de la crisi capitalista actual a la nostra comarca (ERO, atur, precariedad...), a càrrec del Seminari TAIFA.* Al Centre Ocupacional Pas a Pas. C. Cervantes, 24. 14h Dinar popular a la plaça del Carme. 16h Alternatives a la crisi: *Alternatives que s'estan duent a terme a la comarca, per lluitar contra la depredació i els atacs del capitalisme, a càrrec de l'Assemblea d'aturats de Paterna.* Al Centre Ocupacional Pas a Pas. C. Cervantes, 24. 16h a 20h Fira d'entitats, amb una representació nombrosa de col·lectius de la comarca. A la plaça del Carme. 19h Mostra de Cultura Popular. A la plaça del Carme. 21h Xufa Rock: Concert de Bajoqueta Rock, La Raiz, Pepet i Marieta i Animals d'Asèkia. Terrassa Lumiere. Passeig d'Aragó-Ronda Est d'Alboraia. Organitza: Aplec de l'Horta Nord. Més informació: <http://aplechortanord.blogspot.com/>

BARCELONA

Dijous 12 de maig
Conferència de Gunter Pauli: 'Economia Azul: Arquitectura basada en el flujo'
 12h Institut d'Arquitectura Avançada de Catalunya. C. Pujades 102
 Organitza: IAAC
 Més informació: www.iaac.net/

Dijous 12 de maig
Debat sobre els transgènics agrícoles
 20h Av. Diagonal, 450.
 Participa Miquel Vallmitjana de Som lo que Sembrem. Organitza: Esplai de la Parròquia de Pompeia de Barcelona
 Més informació: sembremvalles.wordpress.com/2011/04/28/debat-transgenics-agricoles-pompeia/

Tercer Aniversari de l'Ateneu Llibertari del Casc Antic

BARCELONA, 13 i 14 de maig

Divendres 13 de maig: 19h. Presentació del llibre *Antifascistas alemanes en Barcelona (1933-1939). El Grupo DAS: sus actividades contra la red nazi y en el frente de Aragón*, de D. Nelles, H. Piotrowski, U. Linse i C. García. Aquest assaig pretén rescatar aquest tros d'història - catalana, però també alemanya - i reivindicar les biografies compromeses amb la causa de la revolució i de l'antifeixisme que, essent combatents de primera hora contra el nazi-feixisme a Barcelona i també al front d'Aragó, acabarien sent víctimes de la marginació i de la repressió desencadenada per l'aparell policial republicà-estalinista després dels Fets de Maig de 1937.
Dissabte 14 de maig: 13h. Presentació del llibre *Los escritores contra la Comuna*, de Paul Lidsky. L'obra és una peça clau en la reconstrucció de la genealogia de la intoxicació intel·lectual en l'àmbit de les lluites de masses. 140 anys després de la revolució parisenca, les figures de l'immigrant mafios, el sociòpata juvenil o el violent trinxador d'aparadors han substituït les de la incendiària beoda, el dinamiter embogit o l'obrer-simi violador de monges de clausura. Però la lògica de fons que vincula les unes i les altres resta invariable. D'aquí la vigència i l'actualitat d'aquest llibre. Després hi haurà dinar popular. **Exposició** *La premsa llibertaria de clandestinitat 1939-1975*, per l'Ateneu Enciclopèdic Popular.

Divendres 13 de maig
Koncert Solidari
 22h Rock&Trini. Via Favència, 441 (sota la ronda). Amb les actuacions de Pedro Batalla y la Venganza Inka (Punk de la Trini), Cranc (Rock Punk de Sant Andreu), Placton (post-grunge de Barcelona), El Pogo del Organillo (Insurrecció Electrònica) i Musikvortrager i Marianenplatz (Punk Roll extrem)
 Organitza: Ateneu Llibertari del Palomar
 Més informació: <http://ateneullibertari-delpalomar.wordpress.com>

Dissabte 14 de maig
Passi del DVD: 'Lluís M. Xirinacs i Damians. Curs d'un model global de la

realitat. Ela mites'
 11h Fundació Randa. Rambla de Badal, 121, 1r. Organitza: Fundació Randa Lluís M. Xirinacs. Més info: <http://xirinacs.cat>

Dimarts 17 de maig
Xerrada sobre ciutadania i governança en risc
 17h Confederació Catalana d'ONG C. Tàpies, 1-3.
 A càrrec d'Anna Garcia Homs, membre del Centre de recerca en Governança del Risc de la UAB i la UOC
 Organitza: PEC Fòrum de Ciutadania
 Més informació: <http://www.confederacio.org/intercom/activitat/show/id/782>

CASTELLÓ

Dijous 12 de maig
Xerrada: 'Què passa a Euskal Herria?'
 17h Sala Arcadi Sanz. Facultat de Ciències Econòmiques i Jurídiques de la Universitat Jaume I. A càrrec d'un membre del sindicat estudiantil Ikasle Berzaleak. Xerrada que culmina les Setenes Jornades Contra la Hipocresia Política, on es tractarà de fer un apropament a la situació actual del poble basc, marcada per les il·legalitzacions, el dèficit democràtic i la criminalització dels moviments socials.
 Organitza: SEPC Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans

CERVERA

Dissabte 14 de maig
Jornada contra el racisme
 18:30h Sala Buireu. Presentació del llibre *No pasaran... aunque lleven trajes*, de la plataforma ciutadana Unitat Contra el Feixisme i el Racisme (UCFR), a càrrec de David Karvala, membre d'UCFR i coordinador del llibre i Marta Civit, membre d'UCFR de la Conca de Barberà. Concert amb els grups Malestar Social i un altre grup per confirmar
 23:30h Pub la Cova. Organitzen: Col·lectiu A Les Trinxeres, Assemblea de Joves de Cervera, Unitat contra el Feixisme
 Més informació: <http://www.supportpoint.net/spip.php?article2786>

GIRONA

Dimarts 17 de maig
Xerrada: 'Lluitem contra l'homofòbia i la transfòbia!'
 19h Casa de la Cultura de Girona. Plaça Hospital, 6. Hi participaran Pau Gálvez, membre del Front d'Alliberament Gai de Catalunya, i Gina Serra, presidenta de l'Associació de Transsexuals de Catalunya. Organitza: Comissió Unitària 28 de Juny que agrupa el Brot Bord, el Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC), l'associació Girona Orgullosa, el Grup de Lesbianes de Girona (GLG) i l'associació universitària Sin Vergüenza

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

El Tatanet, espai d'educació lliure a Sants, obre les portes a la **gent que vulgui fer pràctiques en escoles alternatives**.
 Contacte: eltatanet@yahoo.es

La DIRECTA: **regalem una impressora HP deskjet 1280**. Impressions a color fins a DIN A3.
 Contacte: 935 270 982, subscripcions@setmanaridirecta.info

El col·lectiu Reciclem- Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les **persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi**. Contacte: www.reutil.net

S'ofereixen **gossos en adopció** per tancament de gossers. És urgent, poden sacrificar-los.
 Contacte: Mónica, 629 278 238

Necessitem gent que doni **un cop de mà en l'organització de la biblioteca del Punt d'Interacció amb Collserola de Can Masdeu**. Escriu-nos! pic@moviments.net

Rumb a Gaza: **Segona Flota de la Llibertat. Necesitem suport i donacions** per tirar endavant el projecte el proper mes de maig.
 Contacte: info@rumbogaza.org

> EL TEMPS

DIJOURS 12
 En general, predominarà el sol a totes les comarques. La falca anticiclònica farà que s'enfilin els termòmetres.

DIVENDRES 13
 No hi haurà canvis destacables. Màximes una mica més altes i mànigues curtes en proliferació imparabile.

DISSABTE 14
 Caloreta des del migdia, però amb augment de núvols per Ponent. Cauran tempestes a la tarda al Pirineu i el Prepirineu.

DIUMENGE 15
 Una bossa d'aire més fred creuarà Catalunya de nord a sud, amb núvols i refrescada. Al País Valencià i Ses Illes cap canvi.

DILLUNS 16
 Alguns núvols residuals a la línia costanera, amb una notable refrescada matinerera. El sol s'imposarà al migdia.

DIMARTS 17
 Torna la falca anticiclònica, però més feble que l'anterior. Avançada la setmana, hi haurà més canvis, amb ruixats.

MOLLET DEL VALLÈS

Dimecres 18 de maig

Xerrada: 'Propostes ecologistes i agroecològiques per fer front a la crisi'
19:30h El Casal. Rambla Balmes, 2. Hi intervindran, Esther Vivas i Miquel Villamitjana, que centraran el debat en les altres crisis que són causa de la crisi econòmica i que els grans mitjans de comunicació no ens mostren realment, com les crisis alimentària, energètica i ambiental. Organitza: Eco Xarxa del Baix Vallès. Més informació: <http://sembremvales.wordpress.com/2011/05/03/xerrada-a-mollet/>

SANT VICENÇ DE TORELLÓ

Diumenge 15 de maig

X Caminada: Salvem la Vall del Ges
9h Plaça de l'Ajuntament. C. Del Camp Vell. Marxa per protegir la Vall del Ges, en el marc de l'any de la pagesia. Amb una durada aproximada d'una hora i mitja i un itinerari apte per a tots els ritmes. Organitza: Plataforma antiincineradora de la vall del ges - Ecologistes de Catalunya. Més informació: www.valldelges.net valldelges@valldelges.net

TERRES DE L'EBRE

Divendres 13 de maig

Concert de Jordi Montañez
21:30h Cafè del Riu. Passeig del Riu, Xerta. El cantautor barceloní presentarà el seu nou disc *Dolça Victòria*

Dissabte 14 de maig

Jornades culturals pel català: 'No amagos la llengua!'

19h Xerrada: Situació de la llengua als Països Catalans. Presó de Gandesa. Amb la participació de Mercè Gimeno (Calassit, la Franja de Ponent), professora de Secundària; Agnès Toda (Mont-Roig del Camp), doctoranda en Filologia Catalana, i una persona d'Escola Valenciana.
21:30h Sopar popular al Pati de les Escoles Velles de Gandesa. Concert amb el cantautor Jordi Montañez. 23:30h Fi de festa amb Pdant. Organitza: Maulets Terres de l'Ebre. Més informació: www.maulets.org/ebre

**Poble Sec Sense Fronteres
Jornades contra el racisme****13, 14, 20 i 21 de maig,
BARCELONA**

Divendres 13 de maig: Xerrada sobre les mal anomenades bandes llatinoamericanes. 18h Biblioteca Francesc Boix. C. Blai, 34. Concert de rap amb grups locals, micròfon obert i breakdance. 21h El niu de la Guatlla. C. d'Àlia, 14 (Poble Espanyol). **Dissabte 14 de maig:** Torneig obert de futbol contra el racisme. Inscripcions gratuïtes a torneigfutbol-poblesec@gmail.com. 10:30h Camp de terra, sota la piscina olímpica, sobre el passeig de l'exposició. Paella popular. 14:30h Al carrer Blai-carrer del Roser. Teatre: *El locutori*, amb el grup de teatre Poble a sac. 17h Centre Cívic el Sortidor. Plaça del sortidor. **Dijous 20 de maig:** Taller sobre drets bàsics davant una detenció. Recull de recursos legals i pràctics davant les batudes i alguns consells per afrontar un procediment d'expulsió. 19:30h Casal del Pakistan. C. Roser, 10. **Dissabte 21 de maig:** Xerrada sobre el racisme interioritzat, a càrrec d'una persona integrant del Centre d'Estudis Africans. 19h La Rosa Negra. C. Roser, 30.

VALÈNCIA

Divendres 13 de maig

Passi del documental 'Les Carabiniers - 1963 - 85', de Jean-Luc Godard
Ateneu Llibertari Al Margen. C. Palma, baixos.

Durant una guerra en un país imaginari, soldats sense escrúpols recluten uns grangers pobres amb promeses d'una vida feliç.

Organitza: Ateneu Llibertari Al Margen
Més informació: ateneoalmargen.org

VIC

Dijous 12 de maig

Debat sobre joventut

El CSA La Torratxa ens proposa un debat local amb els polítics de la ciutat organitzat pel mateix jovent per tractar temes relacionats amb la joventut. Els partits convidats són: CIU, PSC, ERC, CUP, ICV, SI i PP.

Organitza: Centre Social Autogestionat La Torratxa. Més informació: <http://www.latorratxa.org/>

VILADECANS

Dissabte 14 de maig

Segona Edició del Festival Rudecans

19h Parc de la Marina. Els grups que tocaran a l'edició d'enguany seran: 19h Acció Festiva (l'Empordà), 20:30h High Times (Barcelona), 22h Roe Green & Txipiarte Band (Tarragona), 23:30h Baratos (Martorell). Cadascun d'ells actuarà més d'una hora per oferir els seus millors temes i portar a Viladecans el bo i millor de la música jamaicana que es fa al nostre país. Les entitats juvenils de Viladecans tornen a organitzar aquest esdeveniment amb la voluntat de crear un nou espai lúdic cultural i dinamitzar la joventut de la ciutat. Organitza: AE Sant Joan, AEiG Garbí, AE l'Espiga

La Rimaia al carrer**13, 14 i 15 de maig**

"Esteu tots tan cansats només perquè no concentreu tots els vostres pensaments al voltant d'un pla molt simple, però veritablement grandios: el camí de la insurrecció!"

Divendres 13 de maig: 16h Taller de Graffiti. 17h Torneig de bàsquet i jocs de carrer. 17h Debat: quina és la nostra política? 19h Hip Hop, micro obert. 21h Salsa: Reclaim the streets i Sacude DoubleFexs. 22h Sopador. **Dissabte 14 de maig:** 11h Esmorzar i presentació de col·lectius. De 12 a 20h Tallers dels col·lectius de la Universitat Lliure la Rimaia. 14h Concurs de truites i pinxos. 16h Torneig d'escacs. 18h Debat: *Insurreccions a la Mediterrània: no hi ha res més fàcil que creuar el mar*. 20h Concert: In*digna, La Shinga, Ball **Diumenge 15 de maig:** 14h Presentació i dinar de gala de l'Ampur, Associació de Mares i Pares de la Universitat Lliure La Rimaia. Tots els actes es fan a La Rimaia. Ronda de Sant Pau, 12. <http://larimaia.org>

**El desastre palestí:
la Nakba 1948 - ??****LLEIDA, Dimarts 17 de maig**

20h Xerrada sobre la mainada refugiada palestina, amb Shaher Harun (membre de Palestinian Society For Care & Development) i Mahmoud Tomaleh (membre de Ragin). 21:30h Concert amb el grup Ragin, música palestina tradicional. Tapes en benefici del projecte Rumb a Gaza. Tots els actes al CSA La Maranya, carrer del Parc, 13. Organitza: Comunitat Palestina Catalunya, Isish, CSA La Maranya

**València, divendres
13 de maig
Festa colors contra
el racisme i la
intolerància**

20:30h Sala LA 3. C. Pare Porta, 2.

Aspenat, Train to roots (Sardenya), Mellow mood (Pordedone), Supa bassie & Red gold & Green band, sound system & selectors fins el tancament: Pasqu selector vs. Mininoman (València), Pier tosi soul shakedown party (Bolonya)
Organitza: Acció Popular Contra la Impunitat

<http://accio-popular.org>**> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES****BARCELONA****Dijous 12 de maig a les 18h
Vine a la concentració davant
les urgències del clínic**

València 184, entre Muntaner i Casanova
La concentració acabarà amb una acció reivindicativa sorpresa
Col·lectiu inflexió
<http://inflexio.wordpress.com/>

**Diumenge 15 a les 18h
Democràcia real ja!
Manifestació de democràcia
real, ja no som mercaderies en
mans de polítics i banquers**

A la plaça Catalunya
<http://democraciarealya.es/>

**Invertim en futur, ni un pas
enrere. Prou retallades socials!**

Plaça del pi. Cada dimecres, deu minuts de silenci fins que s'aprovin els pressupostos organitza: prou retallades socials informacio@confederacio.org

MOLLET DEL VALLÈS**Dijous 12 de maig
Manifestació contra les
retallades a la sanitat pública**

19:30h Plaça Prat de la Riba
Organitza: Plataforma en defensa de la sanitat pública del Baix Vallès

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Vicent Partal PERIODISTA I DIRECTOR DE VILAWEB

“És suïcida fer periodisme ignorant les xarxes socials”

Fa just quinze anys, aquesta setmana, una aventura digital creada per Vicent Partal (Bétera, 1960) i Assumpta Maresma anomenada L'Infopista es va transformar en Vilaweb. Actualment, aquest diari digital en llengua catalana és un dels referents informatius al nostre país, amb 880.000 visites mensuals. Partal continua al capdavant del projecte, apostant per un periodisme independent i valent i, a la vegada, per les noves tecnologies.

Oriol Andrés i Sergi Picazo
entrevista@setmanaridirecta.info

Comencem parlant de xarxes socials i periodisme. Creus que se n'està fent un bon ús o estem en fase de proves?

Pense que estem descobrint-les, tot és molt nou. Algunes xarxes socials que tenen un ADN més comprensible pels periodistes -el Twitter- les gastem millor. Altres que impliquen una altra manera de fer les coses costen més. El que passa és que les xarxes socials canvien radicalment el panorama. Avui, la portada ja és el Twitter. Jo m'alce al matí i la portada que mire és mòbil i Twitter. Això és un canvi molt radical que els periodistes hem de tindre en compte.

“Un diari de 64 pàgines amb notícies d'ahir... això està acabat. El segment de paper que creix més és el mensual, amb més opinió i reflexió”

No és una moda passatgera?

Hi haurà coses que seran una moda, però les xarxes socials en si no ho són. Són una evolució molt important de la societat en general i del periodisme en particular. Ja no podem fer periodisme ignorant les xarxes socials, és suïcida. I això quedarà per sempre. La forma, la manera, ja ho veurem...

Al mateix temps, però, la cursa per la immediatesa que permet aquestes noves eines ha portat a una pèrdua de qualitat i de profunditat.

Sí, però això no depèn de les ei-

ANNA MURILLO

nes. Per exemple, molts mitjans van publicar la foto falsa de Bin Laden mort. Molts no la vam publicar i la vam veure. Era evident que era mentida. La decisió de publicar-la no té a veure amb la velocitat, sinó amb el criteri. I per tant, en eixe sentit, el problema no és la velocitat, és el criteri que tu apliques davant de la velocitat. **Els mitjans digitals s'estan convertint en el nou referent d'informació, però també de l'anàlisi i l'opinió. Què li queda, doncs, a la premsa en paper?**

El paper ha de decréixer. Té futur, n'estic convençut, però un futur que no té res a veure amb el que tenim ara, que no té sentit: un diari de 64 pàgines amb notícies d'ahir, parlant de tot. Això està acabat. Segurament no hi haurà diaris en paper. El segment de paper que creix més és el mensual, és un segment molt apropiat. Amb més opinió i reflexió.

Tu ets un dels primers que va apostar per Internet i l'entorn digital en aquest país. Pura clari-vidència?

Jo feia política internacional, viatjava molt i estava molt en contacte amb el que passava fora. L'any 1991, em vaig subscriure a *CompuServe* des de Barcelona, que és una història impossible d'explicar. Llavors treballava a *La Vanguardia* i tenia més agències de premsa a casa que a la redacció. És un procés durant el qual vas descobrint que allò tenia molta importància i que hi ha molt espai per crear. El que passa és que esteu mirant-ho des d'ara. Nosaltres

podíem haver fracassat i ningú no ens diria pioners. Però, per sort, ha eixit bé.

La xarxa, però, també està propiciant l'aparició de persones il·luminades que, a les redaccions tradicionals, potser no passarien el filtre i esdevinden líders d'opinió.

És la realitat. Als mitjans tradicionals també hi ha molt de personatge amb trajectòries notablement fosques. Jo pense que és inevitable. La revolució important no és la dels mitjans, és la dels lectors, el fet que tinguin al seu abast molta més informació i més opcions per poder ser molt més crítics, especialment amb els teus. Jo crec que aquesta és la clau que no s'acaba d'entendre del que està passant. Si no hi ha lectors crítics, tot el que estem fent no servirà de res.

També pensava en el que s'anomena periodisme ciutadà...

Jo, amb això, sóc una mica crític, crec que l'expressió és molt errònia. A ningú no se li acut dir fuster ciutadà perquè va a Ikea i munta un moble. Doncs, fer un bloc tampoc no et converteix en periodista. Per mi, el periodisme és una vocació, un treball remunerat -no necessàriament amb diners- i un treball col·lectiu. Són les tres peces claus. Però que allò no siga periodisme no vol dir que no siga informació. Pot ser millor que la meua.

El cas Vilaró, el consideres una victòria de la llibertat d'expressió?

Per mi hi ha tres coses sobre el cas

Vilaró. Per una banda, ha estat una victòria, més que de la llibertat d'expressió, d'una reacció -per a mi emocionant- de la societat civil en defensa d'un mitjà que l'únic que intentàvem era fer la nostra feina. En eixe sentit, jo em sent en deute amb tots. Després ha estat una constatació dolorosa, que l'Ajuntament de la meua ciutat sia capaç de perpetrar una actuació com la que van fer en contra nostra sabent que no tenien raó. M'ha dolgut molt. Ara, al final de tot, hem fracassat ja que no sabem què va fer Vilaró aquella nit. I això crec que és el pitjor. Un fracàs periodístic i polític perquè, segurament, en una societat normal, hi ha un punt a partir del qual ja no hauríem de ser els periodistes els que investigàrem, sinó l'Ajuntament.

També s'ha dit que potser hi va haver falta de prudència periodística. És així?

No. Va haver-hi un problema d'ocultació. Ocultació permanent i persistent d'informació per part de l'Ajuntament, com poques vegades he vist en la meua vida professional. Que en un moment així, tan bèstia, arriquem apuntant hipòtesis, a mi em sembla lògic. De fet, aquí hi ha hagut una manipulació permanent. El que diu el nostre article és que Vilaró no era a la plaça en el moment de la càrrega. I a partir d'allí, diu que hi ha hipòtesis. Si nosaltres vam cometre algun tipus d'error, la seva importància és ridícula comparada amb el gravíssim error de comunicació de l'Ajuntament.

. LA COLUMNA

Conciliar, entre la desigualtat i la utopia

Tere Mollà
opinio@setmanaridirecta.info

Quan parlem de conciliar la vida familiar i laboral majoritàriament pensem en el conjunt de les dones treballadores com a úniques responsables d'aquest tipus d'ajustaments per mantenir l'ordre i l'harmonia familiar. A més, tampoc es té en compte un altre factor absolutament necessari per a la nostra vida diària: el temps personal.

Com a conseqüència d'aquests dos factors ens trobem amb què el temps de gaudi personal de les dones queda reduït si no anul·lat.

Si en alguns casos hem anat avançant en la corresponsabilitat de les tasques de la llar, en uns altres, com en el tema de la cura, seguim, com a societat, força estancats.

Les dones, com a conseqüència de la nostra condició de donadores i curadores de la vida, desenvolupem una subjectivitat que fa que sembli que sempre estem pendents de les necessitats de qui ens envolta, ja siguin familiars o amiguets i, a voltes, aquesta condició ens situa en una posició d'inferioritat.

El temps dedicat a la cura és temps que restem al temps de feina retribuïda o al temps personal

Amb aquest plantejament, tenint cura de qui ens envolta a canvi de descuidar-nos pel que comporta aquesta activitat, no és d'estranyar que no sigui gens atractiva per als homes que, en la seva majoria, no estan disposats a emprar el seu temps en tenir cura d'algué altre i, implícitament, descuidar-se ells mateixos.

Si a això li sumem que el temps dedicat a la cura és temps que restem al temps de feina retribuïda o al temps personal, ens trobem amb què, com diu Livia Curto, "les dones tenim gana de temps", de temps per a nosaltres, per al nostre creixement personal en tots els sentits. I així, "no es tracta de tenir més temps, sinó de ser més lliure per gestionar-lo".

Llavors sorgeix la qüestió, són equitatives actualment les estructures socials dels usos dels temps entre dones i homes o, al contrari, continuen generant desigualtats?

Ens queda molt de camí per recórrer per a que la conciliació entre la vida laboral, familiar i personal sigui igualitària i, per tant, deixi de ser una utopia.